

DONKERLAND
Victor Crebolder

Synopsis van de roman **Donkerland**

Hoeveel nieuws kan een mens eigenlijk verdragen? Karrenvrachten vol waanzin, iedere dag opnieuw. Lamgeslagen verteren we onze nieuwe porties. En dan, hoe ontkomt men eraan? Erger nog, zou dat 'geweten' door de verlamrende hoeveelheid negativiteit een min of meer leeg begrip geworden zijn? Kan men zich na misdagingen en/of misdaden niet al te makkelijk achter een overmachtsexcuus verschuilen? Of blijft het geweten toch een richtsnoer voor daadkracht? Vragen te over.

Na een lang rijpings-, of beter, na een lang rottingsproces gaat Donkerlands hoofdfiguur *Walter* tot actie over. Door een inleidende brandstichting hoopt hij media-aandacht te vestigen op een praktisch onaantastbare. Robert Keyser is een groot pornograaf en vermeend kinderpornoproducent. Kinderporno en kindermisbruik zijn per definitie als een Siamese tweeling: onafscheidbaar. Beide lijken onlosmakelijk verbonden met de alom heersende verloedering, vervuiling en verdwazing van deze tijd. Juist dáárover gaat dit Donkerland: deze tijd ís een ander soort tijd.

Andere personages in Donkerland zijn *Savanah*, Roberts derde vrouw en mede-eigenaresse van de bedrijvencarrousel; Putter oftewel 'Breed', een zwaar gefrustreerde zedenrechercheur; *Liisa*, gewezen patholoog-anatoom en Breeds recentelijk toegevoegde zedenpartner; Pieter, alias de *Neus*, hacker/journalist en half-om-halve vriend van Walter; *Guido*, Walters beste makker, en dan nog Walters ex-vriendin *Wendy*, een onverwerkt liefdesfiasco. Resten nog een paar randfiguren.

Het boek Donkerland beslaat vijf dagen, en eindigt de ochtend dat het strafproces tegen de Belg Marc Dutroux dan toch begint. De 37 hoofdstukken worden om en om ingevuld door de protagonist Walter en de andere personen. Kwesties die de revue passeren zijn vraagstukken over *nurture* versus *nature*, de aap en de mens, de zeden en de media, en, welja, *ge-dooo-gen ten opzichte van ge-noe-oe-oeg!* Kort en krachtig worden een aantal belangwekkende literaire werken aangehaald. Aan de hand daarvan kan de laatste halve eeuw worden herijkt.

De gebeurtenissen en personen in de roman **Donkerland** zijn fictief.

Victor Crebolder, nog aan de goede kant van 50, heeft zijn leven in grofweg drie delen opgesplitst. Hij laveert tussen baan, vaderschap én schrijverij. Vooral dat laatste lijkt hem soms te beheersen... Volgens *Franz Kafka* is het boek 'een bijl voor de bevroren zee in ons'. Juist de waarheid heeft nogal eens de neiging zich te verstoppen of te vermommen. Simpel gesteld: bijna altijd is er enig geweld voor nodig om een waarheid voor het voetlicht te krijgen.

In *Vrees voor vijftig* heeft *Erica Jong* het volgende over erkenning geschreven. 'Als je de kant kiest van de krachten van de afwijzing zul je in creatief opzicht zelfmoord plegen. Die schoften hebben je dan niet alleen klein gekregen, ze hebben je ook om zeep gebracht, met jou als enthousiaste medeplichtige'.

In *Wenken voor jonge letterkundigen* heeft *Charles Baudelaire* het over de 'langzame samenklontering van succesmoleculen'. Zo kun je de stap van het 'dan maar' in eigen beheer uitgeven ook bezien.

Zonder de hulp van de volgende drie mensen was er nog steeds geen Donkerland: monsieur Jeroen van H. , madame Van Benten en zijn allerliefste Konijntje I. De auteur is ze veel dank, liefs en liefde verschuldigd.

In een mail achterin vindt u een **verantwoording**; op 9 januari 2008 heeft het Tweede Kamerlid mevrouw *Khadja Arib* van de PvdA aan de schrijver laten weten dat zijn eerdere verzoek aan de Minister van Justitie én zijn in de NRC-Handelsblad (bijlage Wetenschap en Onderwijs, pag 34, 5 jan 2008) gepubliceerde brief n.a.v. het essay "De schoonheid van een meisje" van de bioloog Tijs Goldschmidt voor haar mede redenen waren vragen aan de Minister van Justitie te stellen. Deze vragen vindt u helemaal achterin.

Hoofdstuk 1: Openingszet

Het zweet gutst in kleine stroompjes langs zijn hete, bonkende slapen. Ook loopt het irritant voelbaar vanaf een zwoegende rug broek én onderbroek in. Hij heeft het knap benauwd, maar toch kan ie er de vaart goed inhouden. Op een racefiets stampt hij in de richting van het Centraal Station. Hoe had hij kunnen weten, wat nou! Wat nou weten? Want hij had kunnen én moeten weten dat die bewakingsdiensten behoorlijk effectief werkten. Vaak sneller dan de politie waren ze er, als er ergens dure privé-eigendommen bedreigd werden dan toch.

Want net nadat de derde Molotovcocktail was aangestoken had hij gierende autobanden gehoord, wat al snel gevolgd werd door een woest, snerpend motorgeluid. Zo, zo, die had haast, en aan de priemende koplampen te beoordelen haast naar hém. Die vervloekte grapjas probeerde zo'n beetje met twee banden door de bocht. Vol woede had hij de derde brandbom omhoog gekeild.

Er waren vooral veel luxe zakenkantoren op dat bochtige stuk van de Herengracht gevestigd daar: nergens viel dan ook maar een wakkere bemoeial te bekennen. En trouwens, van bemoeien ging je dood, als je even pech had. 'Zinloos geweld' heette dat in de kranten. Iedereen was mak, lam of bang. Of, en dat kon ook nog, alle potentiële bemoeials lagen comateus te slapen. Snel, snel, hoppakee, de bewakingsauto klonk veel te dichtbij. Intuïtief leek er maar een ontsnappingsmogelijkheid te zijn: gewoon recht op die verdomde auto af! Vluchten door middel van de verrassingsaanval. Daarop had hij de fiets vliegensvlug omgedraaid en was over de smalle stoep naar de felle autolampen gescheurd. Kantje boord had hij kunnen wegkomen, want de man had de deur aan de passagierskant opengegooid, en die deur had een van zijn trappers geschampt. Direct daarop klonk het atypische geluid van een hard achteruit rijdende auto. De luide, metalige knal had zowat langs zij geklonken; waarschijnlijk de door een hem welgevallig Amsterdammertje afgebroken passagiersdeur.

En nog steeds is hij een en al adrenaline, met wild malende benen die lijken te exploderen van kracht. Tjsak, daar dat steegje in, stukje volgende gracht, dat loopbrugje over, dan weer links dan rechts en dan rechtdoor. Wat een geluk dat die knakker in de bewakingsauto alleen was geweest. Hoe die verdomde joker hem had aangekeken was erg grappig geweest. Een sub-modaal type met een rattenkop getooid door een hondenkapsel had hem met open mond aangestaard. En nog steeds valt er niets te bemerken van de officiële publieke ordehandhavers. Nee,

geen politiesirenes, ook geen van de brandweer zelfs. Nee. Of jawel toch, erg vaag én in de verte. Door de ruis van een fikse wind heen bemerkt hij de drietonige sirenes van de brandweer. Mooi, vond hij, heel erg mooi zelfs. Onversneden euforie stroomt door zijn lijf, het gevoel wat alleen voor winnaars gereserveerd leek te zijn. Hij wist het bezwete voorhoofd snel droog met een mouw. Dat had ie beter even kunnen laten zitten, want nu voelt de koude wind aan als een klap in het gezicht. Dadelijk koppijn waarschijnlijk, sufferd dat je er een bent, moppert hij wat op zichzelf. Of erger, ziek, verkouden, griep zelfs.

Al die rondloeiende adrenaline, met daarbij een cocktail van allerlei andere stresshormonen, maakt hem onaantastbaar. Niet meer kiezen, of nee, niet meer twijfelen tussen vluchten of vechten. Vluchten én vechten kón dus tegelijkertijd. Nu pas waagt hij het om vaart te verminderen. Nee, nergens valt ook maar enig gevaar te bespeuren. Geen zwaailichten, sirenes of accelererende auto's die hem ineens in het vizier hadden gekregen. Niet meer dan een rustige doordeweekse winternacht leek het. Een paar groepjes dronken studenten, en wat clubjes geile Aziatische toeristen, dat was het wel. In hartje Centrum was ie aanbeland. En daar ziet hij de Dam, met dat vreemde, als in mist verlichte oorlogsmonument. Links van hem een van de Koninklijke Paleizen, vrij recentelijk geheel gerestaureerd en gedeeltelijk opengesteld voor publiek.

De Dam zelf, het feitelijke plein ervoor, de koninklijke stoep zogezegd, was recentelijk geheel vernieuwd. Het had een uit Portugal geïmporteerd plaveisel gekregen en de stoep zag er dan ook, iets minder bij daglicht maar dubbel en dwars bij kunstlicht, behoorlijk pittoresk én authentiek uit. Voor Nederlandse begrippen zag het er groots, ja, buitenlands uit. Maar dat was niet zo moeilijk, er groots uitzien in Nederland. Zij mét het grote geld wilden dat niet al te opzichtig aan al diegenen zonder laten zien. Al helemaal niet omdat ze eeuwenlang zuinigheid vanaf de kansels hadden laten prediken.

Een flauwe bocht later ziet ie het Centraal Station. De grote stationsklok geeft hem exact dezelfde marge als zijn paarsblauwe Swatch-horloge. Ruim 10 minuten speling was er voordat de trein zou vertrekken. Wat een irreële waanzin: was ie echt pyromaantje wezen spelen zonet, fikkie stoken... als een klein kind bijna... Nergens viel uniformblauw te bespeuren, nergens naderend justitieel onraad. Maar wat een imposant gebouw was dat Centrale Station toch. Badend in een zee van oranje licht. De gekleurde stenen, dat strakke metselwerk. Loom uitgestrekt lag het daar, helder en strak verlicht. Dit luxe visitekaartje voor de toeristische hordes mocht best wat extra stroom en onderhoud kosten.

De pyromaan is verbaasd dat zoiets futiels als bouwkunst hem zelfs nu opvalt. Warm rood, oranje en zelfs roze, het immense gebouw lijkt wel te leven. Met de juiste belichting leken de dode stenen als van warm vlees. En hoe kouder het was hoe beter deze optische illusie werkte. Gelukkig waren de nogal bescheiden hoeveelheden sneeuw weer bijna verdwenen. Komende week hadden ze meer sneeuw voorspeld, maar daar had hij zich niet door laten afschrikken. Natuurlijk, natuurlijk had hij een aantal mogelijke ontsnappingsroutes uitgevogeld. Eindeloos had ie thuis op de stadsplattegrond zitten turen. Meten, gokken en klokken. De allerlaatste nachttrein van 0.42 stond ongetwijfeld paraat om de allerlaatste passagiers op te wachten. Hij is behoorlijk verhit en krijgt ineens last van het plakkerige gevoel van snel opdrogend zweet. Ook de kurkdroge mond en pijnlijke keel melden zich. Alsof ie een hap zand had gegeten, gegorgeld, om die brij daarna nog door te slikken ook! De daadkracht, pakangst, euforie én het stampend op weg zijn hadden alle aandacht en energie opgeëist.

Door een grote grijns krijgt zijn gezicht iets van een pioenroos. Als verfrommeld perkament bijna, daarbij pulserend als een straalkachel. Want hij was ze allemaal te snel en te slim afgeweest! Niemand had hem te pakken gekregen! Op een gestolen fiets, op een rijdend cliché had ie weten te ontsnappen. Daarop zet hij hem tegen een van de relingen bij het Damrak. Propt de tweewieler tussen tientallen anderen die daar stonden. De meeste verkeerden in een nogal afgetrapte staat. Roestige rottingen, amper de naam waardig. Waarom zou je er een dure neerzetten als een goedkoop wrak amper veilig was. En ach, dat gapwerk was dan ook stuitend simpel. Eerst had ie een degelijk racefietsje zonder extra sloten uitgezocht. Fietskontje de lucht in, een spurtje rennen, om hem dan, klabam, op zijn achterwiel laten vallen. Rijden maar!

In de grote stationshal is het niet druk meer. Langs de zijanten van een gehaaste samenleving ligt het gebruikelijke wrakhout. Daar zaten, lagen of hingen ze, compleet uitgeteld. De getikten en zwervers, de alcoholisten en junks. Vele, zeer vele nationaliteiten, maar de bruinere medemens met niet-inheemse nationaliteit overheerste. Als je goed keek leek het alsof ze waren opgegaan in één kleur: grijsgrauw. Hoe dan ook, je moest niet net iets te veel naar ze kijken. Niet opzij en niet naar achteren, maar recht vooruit. Daarheen ging het. Snel loopt hij in de richting van een drankautomaat, waaruit hij twee blikken Freddy trok. Hét koosnaampje van de bierfabrikant. 't Groene merk was weliswaar een wereldwijde exporthit maar smaakte alleen lekker als het koud was.

Roltrap op, perron 2 A en jawel, daar stond ie te glimmen, als een hele lange,

blauwgele ijzeren slang. De eerste de beste deur stapt hij in en hij gaat op zoek naar een compleet lege coupe. Tijd lijkt wel op een stroom, op een rivier. Strakjes, een dik uur vanaf dit tijdsmoment, zou hij waarschijnlijk gewoon in het eigen warme bed liggen. Een staat van wakker dromen, zo onwerkelijk leek deze hele avond wel. Haarscherp sprongen de vele details naar voren, verdwenen weer, om meteen weer opgevuld te worden door nieuwe maar net zulke strakke details. Gezichten, kleuren, boten, stenen, fietsen, lampen, die twee blikken bier in zijn handen. Al peinzend loopt Walter door de bijna lege treinstellen. Dan vindt hij eindelijk een lege coupé! Hij wil, hij moet alleen zijn. Ploft loodzwaar neer op de bank. De opgepompte benen zijn helemaal leeg. Krachteloos. Zijn energie had het precies tot hier gered. Straks eerst een lange, hete douche.

'Phsst', sist het eerste blik fel, waarop de besproeide hand constateert dat de temperatuur in orde is. Op de heenweg was hij uitgestapt in Utrecht. Een fraaie, landelijk centraal gelegen universiteitsstad, waarvan de wortels tot vóór de antieken lagen. Bijna als een versteend spinnetje wat met stalen draden haar grasgroene webje omsponnen had. Webje? Op de wereldbol moest men goed zoeken naar West-Europa zelf! Zelfs daarbinnen diende je te weten waar te zoeken om dat groene landje überhaupt te vinden. Het paste zo'n 600 keer het in de voormalige USSR, zo'n 300 keer in huidig USA, een dikke 900 keer in Afrika. Meer dan treffend had Lodewijk de Veertiende, Zonnekoning van Versailles, het natte landje 'aanslibsel van Duitse en Franse rivieren' genoemd. Pas boven die Duitse en Franse rivieren Maas, Waal en Lek had hij zijn brieven op de post durven doen. De plastic tas met terroristenspul had hij voor een paar uur in een stationskluisje gedeponeerd. Daarna had hij er wat rondgedoeld. Alleen in dat schreeuwerige fastfood restaurant voelt hij zich als gevangene op een driesprong. Hij had het horen klikken in zijn kop. Klikklikklik: ja, nee, misschien; ja, nee, misschien; ja, nee, misschien. Iets extreems weten te bedenken was een, het bedachte uitvoeren bleek een ander. Ja, nee, misschien; ja, nee, misschien.

Ja, hij is voorbij het roemruchte 'point of no return'. Het 'ja, ik wil' was niet een 'misschien wil ik' geworden, om daarna in een 'nee, laat maar.' te veranderen. Het 'ja' was realiteit geworden. Hij neemt een flinke slok Freddy. Zalig, dat industriële bocht, dus giet hij er een paar slokken achteraan. De derde brief kwam hopelijk terecht bij de hoofdredactie van 's lands grootste ochtendkrant. Zijn Brandbrief: bekentenis en oorlogsverklaring in één. Ineens begint de intercity te rijden, en ogenschijnlijk zat er niemand achter hem aan. En weer voelt hij zich een moderne uitvoering van Don Quichotte: verward, vertwijfeld, fanatiek en behept met

eenzelfde tunnelvisie. Dat rondmalen van mallemolens moest en zou ophouden! Tegelijkertijd poogde hij de al té plastische beelden in zijn kop te bestijden, want het was een wervelwind geworden, daarbinnen. De massamedia die hij wilde bespelen hadden eerst hém te grazen genomen. Nieuws was eigenlijk net zoiets als kanker. Altijd had de ziekte zich dieper onder de leden weten te nestelen dan de patiënt vermoedde. Het begon allemaal met een vervloekte cel, maar ten tijde van de eerste diagnose waren er een hoop radicale woekercellen bijgekomen.

Precies zo was het bij hem gegaan. Eerst leek het allemaal door dat ene kleine nieuwsberichtje te komen. Terugblikkend had hij beseft dat er honderdduizend nieuwsberichtjes voor nodig waren geweest om compleet door te draaien. Toch was dat éne berichtje er de oorzaak van dat het korte zinnetje zich almaar bleef herhalen: nu ben ik, nu ben ik, nu ben ik aan de beurt. En weer weerklinkt het in zijn zopas bevrijde hoofd: nu ben ik, nu ben ik. Als een kras in de plaat: nu ben ik, nu ben ik, nu bèn ík aan de beurt.

Hoofdstuk 2: Uitgeblust

Via de telefoon krijgt advocaat, procureur én belastingconsultant mr. drs. Pruijn het onheilsbericht te horen: klokslag twee uur 's nachts wordt hij door de gemeentelijke brandweer uit zijn slaap gewekt. Morgenvroeg zou hij bij de politie langs gaan om nadere vragen te beantwoorden. Maar zo dadelijk zou hij wél alvast naar wat tot vanavond hun kantoor was rijden. De brand die blijkbaar nog steeds voortwoedde wil hij met eigen ogen aanschouwen. Zijn eerste reacties waren slaperig, om iets later klaarwakker te klinken. Recht overeind geschoten vraagt hij dan ook op beveltoon: 'Aangestoken, zegt u, aangestoken?!'

Direct daarop belt Pruijn zijn zakenpartner Holla, vooralsnog zijn vrouws starende blik negerend. Ook Holla moest eerst even bijkomen van de shock, viel zelfs even helemaal stil. Pruijn sust hem met wat algemeenheden: de afgesloten verzekeringspolissen, er waren geen gewonden. Geen gewonden of erger. Een aantal primaire zaken moesten *a.s.a.p.* geregeld worden. Morgenvroeg vóór acht uur de rest van de medewerkers inlichten. Het noodkantoor laten inrichten door OMBv., het Office Management-Bedrijf dat ze wel vaker hadden ingehuurd. Die zouden voor een operationele back-up zorgen. De verzekeraars moesten alvast via de mail worden ingelicht.

Overbodig te zeggen dat de belangrijkste klanten moesten worden bericht. En Robert Keyser, met flinke voorsprong hun belangrijkste klant, die zouden ze morgenvroeg pas mailen, en dat zonder paniek te zaaien: kort en zakelijk. Keyser zelf was op drieweekse zakenreis naar Azië maar feitelijk gezien reeds begonnen aan de terugweg. Die retourvlucht liep via Wit-Rusland, wist Pruijn de specificaties nog. Ook dienden de agenda's te worden gesynchroniseerd.

Zo dadelijk zouden ze alvast een en ander bespreken. Straks hadden ze, maar dat lag aan de invalshoek, een verdomd late, of een verduiveld vroege ontmoeting. De starende blik van zijn vrouw negerend staat Pruijn op en verdwijnt in de belendende kleedkamer. De kleding voor morgen doet hij nu al aan: een heer is pas een heer als hij eruit ziet als een heer. Een diepblauw Armani maatpak, 'n paar gitzwarte Bommels, een blauwgrijs gebatikte bloes. De veelkleurige, kekke stopdas maken het plaatje compleet. Ook zijn vrouw lijkt op te willen staan. Hij bezweert dat acties van pyromanen niet zoveel bijzonders waren: 'Schatje toch, onze balkende premier ontvangt wekelijks dreigbrieven. Soms zonder, vaker mét kogels

erin. De voorzitter van de Europese Unie, idem. Probeer het te bezien als een oververhitte vorm van communicatie.'

'Maar waarom blijf je niet gewoon hier? Wat kun je dáár nou doen, Maarten?!' smeekt ze met overslaande stem. 'Je kunt daar toch net zo goed morgenvroeg de stand van zaken opnemen.' Zo wild en vrij ze zich de laatste tijd op de grootse feesten van Keyser voelde, zo timide en bangig gedraagt ze zich nu. Pruijn is woedend, maar wist die nog aardig te camoufleren.

'Meisje toch, meisje toch.' vervolgt hij, in een nieuwe poging haar gerust te stellen, 'luister nou eens, lieverd, dit is een verzekeraar bedrijfsrisico. Jan-Willem en ik willen even naar ons winkeltje kijken. Ben over een, maximaal twee uurtjes weer terug.' Met een zuinig glimlachje gaat ze weer loom in het grote hemelbed liggen. Hij kust haar op een nog steeds gefronst voorhoofd, streelt een ontblote borst om haar daarna in te stoppen.

Pruijn is een gedistingeerde vijftigplusser. Heeft de uitstraling en het lichaam van een sportieve man, heeft zichzelf goed geconserveerd en is overduidelijk topfit. Peper- en zoutkleurig haar, bescheiden inhammen, een afgetrainde bruine kop met krachtige kaaklijn. Mr. drs. Pruijn is een geboren regelneef. Alle belastingwetgeving, de eindeloze stoet EG-richtlijnen, voor hem waren het niet meer dan overzichtelijke snelwegen. Elk op het eerste gezicht ingewikkeld knooppunt van wetten, verdragen en contracten kon hij dan ook in volle vaart nemen. Al vrij snel vond hij het verscholen zijweggetje, dat ene onzichtbare viaduct, die handige sluiproute. De ingebouwde hiaten van belastingwetgeving, ontstaan door het lobbyistenwerk van de grote jongens, werkzaam voor de nóg grotere jongens. Het was vrij simpel: het grote bedrijfsleven eiste dat de wetgever kleine steekjes liet vallen. Als een ziener wist Pruijn de voor leken onbegrijpelijke fiscale hiaten en verfijnde juridische mazen te vinden.

Een eigenschap die hij zich in de loop der jaren eigen had gemaakt was die van de totale concentratie. Die brand daar, hij kon er nu niets aan doen, hij kon er alleen naar toe rijden. Hij zet de metallic groenblauwe BMW Z8 in zijn achteruit en rijdt kijkend via de achteruitkijkspiegel de inpandige garage uit. Daarna zoekt de garagedeur dicht en draait het smeedijzeren hek open. Want ter plekke kon hij pas zien hoe het pand eraan toe was. De woede van daarnet was voor alles contraproductief, wist hij. De auto zelf, een wonder van techniek, krijgt zijn volledige en onverdeelde aandacht. Na modificaties had deze Z8 het kunnen van een Ferrari geëvenaard. Als verliefd op dit wonderbaarlijke automobiel. Op het heftige motorgeluid, alle snufjes, de twee turbo's, de lederen geur van het luxe

interieur. Maar bovenal op de racecapaciteiten.

De nu bijna lege achtbaans snelweg leidt hem naar de stad. Pruijn drukt op een op het stuur gemonteerd knopje en Miles Davis toetert op zijn trompet. Een van zijn lievelingsnummers, Davis op elektronische trompet. De fenomenale song You're under arrest. Eerst de musici, bij herhaling en overdreven, hun neus ophalend: coke snuivend achterin een wagen. "O, oo!!" riep er een, en de zwarte stem impliceert maar één ding: ze zijn de lul. Keihard remmende autobanden: politie! "We got you!" krijzen de boze agenten. Een eerste beschuldiging: "You got that girl in there" Een tweede volgt al snel: 'Smoking that marijuronii!' Eventjes later, wat een giller: 'We were following you in that yellow Ferrari' Direct daarop volgt Miles, dode Miles met zijn keelrauwe verweer: "That was no yellow Ferrari, you were following a cab.". Weer kan Pruijn zich niet inhouden, hij schatert het uit: hoe viel een Amerikaanse yellow cab, model tank, voor een Ferrari, model ligfiets, aan te zien...

Het is allemaal des te grappiger omdat Pruijn er zelf eentje van heeft staan, thuis. In de garages werd een strijd uitgevochten: de Duitse merken werden steeds sneller, de Italiaanse steeds degelijker. Ach, connecties en geld, het is en blijft een onverslaanbaar duo. Ook hier bood het perfecte bescherming tegen allerlei ongemakken. Lange wachtlijsten bij een dokter, de dreiging van inname van het rijbewijs, zelfs lastige ondervragingen bij een rechter-commissaris. Met het juiste netwerk bleef je immuun voor aanvallen van buitenaf. Een oude zakenvriend had te maken gehad met de grootste vrees van rijkaards: de ontvoering van een kind. Zo'n beetje vierhonderd man politie waren er bovenop gesprongen. En dat terwijl iedereen wist dat er geen veertig agenten klaar stonden bij een wat modalere pechvogel. Niet veel later was zoonlief ongedeerd uit een of andere achterbak geklauterd. Alles met hartelijke dank aan de belastingbetaler.

Amper vijftien minuten later draait de Duitse bolide de Prinsengracht op. Maar juist bij het korte verbindingsstuk naar de Herengracht en vlakbij het Paleis van Justitie wordt het doorgaande verkeer tegen gehouden. Het knikje in de gracht beneemt hem het zicht op de toestand van de brand. Die had nou toch wel geblust moeten zijn. Snel parkeert hij op een nog open plek. Indirect is de vuurgloed duidelijk te zien nu: het water verkleurde er oranje van. Drie brandweerwagens én een flinke brandweerboot telt hij, allen op volle kracht bezig water uit de gracht aan het pompen. 'Vuile hufter!' vloekt hij ineens hardop. Dat pyromaantje had wel lef, het hoofdbureau amper zes straten verderop. Wat deden al die politielui behalve pornofilms kijken eigenlijk? In weerwil van zichzelf denkt Pruijn terug aan de

mediarel nadat de eerste grote golf vrouwelijke agenten in was gestroomd. Tijdens pauze en oproepwachttijden zaten hun mannelijke collega's schijnbaar naar pornofilms te koekeloeren. "En die politionele pornofilms" zo had Keyser een keer bezworen, "die kwamen van mij. Persoonlijk afgeleverd! Service van de zaak." Natuurlijk waren ze allemaal in de lach geschoten, toen. Maar nu, nu valt er niet al te veel meer te lachen.

Alsof het nieuwste van het nieuwste, de groteske 'prestatiecontracten' daar ook maar iets aan zouden veranderen. Een cartoon in de krant had de waanzin uitgetekend: 'Waar is het Geweld dat gepresteerd moest worden? Er is geen Geweld om in te boeken! Er moet Geweld worden gepresteerd'. Streefcijfers, groeidoelen, allemaal fenomenen van de ronduit stuitende vorm waarin de hedendaagse bureaucratie zich bevond. Misdadbestrijding was nou eenmaal geen winkelbedrijf wat bedrijfsmatig viel te runnen. Door de criminelen zélf wel, nogal logisch, maar niet en nooit door de politie. Die hobbelden achter de feiten aan. De vraag stond nou eenmaal niet in directe verbinding met het aanbod. De brand, hij kon 'm nu zowel horen, ruiken als zien. De wachtmeester lijkt als 'n doorgedraaide dirigent allerlei bevelen uit te delen, om vervolgens in een oversized mobilfoon te staan brullen. Elke toegestroomde rampentoeurist kon het zien: dat fraaie grachtenpand uit de Gouden Eeuw was reddeloos verloren. De nu glasloze ramen lijken immense open haarden. Alsof vlammenwerpers naar buiten spuwden. Een onthutsend inferno.

Dan ziet hij, schuin achter de brandweerauto's, zijn partner Holla staan. Pruijn wuift en schreeuwt naar hem. Holla zwaait terug en gebaart schouderophalend dat hij er niet langs kan. Pruijn wijst naar de overkant van de gracht, pakt het mobieltje en sms't een berichtje. Een minuut of wat later kruipt Holla in zijn auto. Dat ze zo verschillend waren had zo zijn meerwaarde. Holla was een specialist, hij generalist. Holla muggenzifter, secuur inzoomend, zichzelf roofvogel, alles overziend. Toch, hier is Holla overduidelijk te ver van uit het lood geslagen. Dat had hij eerder al over de telefoon bemerkt, maar nu ze samen naar de vlammen zitten te kijken is het vooral goed zichtbaar. Als een ziek, bleek en pafferig myxomatosekonijn staart hij gebiologeerd naar de vuurzee aan de overkant van de gracht.

' Jan-Willem, godverdomme, doe nou eens even reëel, wil je! Een malloot, een gefrustreerde cliënt, een of andere raddraaier met wat flesjes Molotov te veel in het schuurtje. En die zak heeft, vanwege de pechfactor waarschijnlijk, per ongeluk ons pand en niet dat van de overburen te grazen genomen. Er is welbeschouwd alleen wat nogal fraai vormgegeven werkruimte pleitte.' wil hij zijn aangeslagen partner

bij de les halen. 'En volgende week, in een iets minder fraai pand waarschijnlijk, volgende week zijn we weer operationeel.' Hij bestudeert het naar de overkant starende gezicht. Niets, nul komma nul reactie op wat hij ter relativering en troost had ingebracht.

'Wat the fuffuffuck was de fuffuffunctie van die Spprinkler-instalatie, eigenlijk?!' is dan ook alles wat Holla er hortend en stotend uit weet te persen.

Hoofdstuk 3: Vinger van God?

'Phsst!!', en het tweede blikje bier sist open, nu zonder zijn hand te besproeien. Ook daarbinnen was de druk gezakt. Zijn opgepompte benen voelen als spaghetti, als te ver doorgedroogde spaghetti. Het hoofd stroomt almaar voller vanwege de bruisende overwinnaarsroes. Mmm, wat heerlijk lekker koud en nat was dat spul. 'Proost, Freddy!' Walter gebaart het groene blikje hemelwaarts. De flamboyante biermagnaat was zo belachelijk rijk van alle verkochte bier geworden dat hij daar vast een vrijplaatstje had kunnen bemachtigen. Geld opende alle deuren, of niet dan?

Nee, een idealist kon Walter zichzelf niet noemen. 'Ze' deden maar, want ach, dat deden 'ze' toch wel. Ze, men, 'menze'. Ja, die menze leden maar wat vaak aan een of ander 'isme'. Communisme, kapitalisme, fascisme, nazisme, nihilisme, materialisme, globalisme, pragmatisme, en vooral veel opportunisme. 'Religiesmes' waren het, geloven met een romantisch sausje van het absolute gelijk. Ook religies zelf hadden er een houtje van om gelijk te willen krijgen. Koste wat het kost. Beide werden dan ook ontsierd door eenzelfde type onverdraagzaamheid ten opzichte van anders denkenden. Hoewel de tweestrijd wit-zwart leek neigde de mengkleur meestal naar rood. Wit-zwart werd niet grijs, zelden grijs, nee, die werd bijna per definitie bloedrood.

Maar had hij niet ook een paar 'ismes' onder de leden dan! Hoe lang leed hij niet aan een alles verlamdend fatalisme? Zijn makke was de rebus waar maar geen bevredigend antwoord uit tevoorschijn wilde komen. Wat viel er te doen tegen zoiets buitenproportioneels als de 'menzelijke' wereldgeschiedenis? Zo goed als niets, vond hij al te lang, behalve wat praten, mopperen, vloeken, desnoods nog wat bidden. Om de zoveel jaar stemmen, maar was dát niet meer dan een rituele stoelendans! Of, richting ten einde raad, een tegenovergestelde optie: je pleegde een of meerdere moorden. Of, helemaal ten einde raad, je maakte er zelf een eind aan.

Alles regelrecht tegen de enorme wervelwind in. Dezelfde eeuwenoude oerwind die de vervloekte windmolens deed draaien. Het pittoreske was er allang vanaf, want de moderne typen leken meer op abstracte dynamo's. Het leek erop dat deze elke volgende generatie van 'verbeterde' oftewel 'energiekere' wellustelingen voorzagen. Was dat niet de aard van het wellustige en moordlustige beestje 'menze': de

evolutie van het slechte zat als ingebakken.

Schijnbaar is hij het fatalisme voorbij. Alleen om direct uit te komen bij een volgend 'isme'. Hij zou het gaan opnemen voor de ultieme underdog. Als er dan toch gekozen moest worden om moordenaar te worden, dan werd hij net zo lief een kindermoordenaar. De brand, die hopelijk niet zomaar te blussen viel en nog steeds voortwoedde, was gesticht in het kantoor van internationale belastingjuristen. Dit kleine, succesvolle maatschap van de naamdragers Holla en Pruijn leek medeplichtig te zijn aan een paar dikke druppels maagdelijk bloed. Tijdens een oude belastingsrechtszaak hadden vette zwarte koppen de verblufte lezers toegeschreeuwd. Uiteindelijk had het maatschap de zaak voor Keyser gewonnen, en nadien had het Openbaar Ministerie de uitkomst niet betwist. En dat hoewel er meer dan genoeg geruchten over Keyser's handel in én productie van kinderporno circuleerden.

Als verbluft valt de naam van het nieuwe 'isme' te binnen. Dat sierde zich met de passe-partout van idealisme. Kneedde het streven naar gerechtigheid zich niet al te vaak in de vorm van die besmeurde mal? Na een radiobericht te veel vol waanzin uit een van de Balkan-oorlogen als hij actief op zoek gegaan naar een vijand. Pas in een tijdschrift vanuit het bibliotheekarchief was het raak. De daarin gevonden vijand had gefonkeld als een zwarte diamant. Te gulzig en te snel neemt hij nog een ferme slok bier, smeert het uit over zijn nadruppelende kin. Na nauwkeurige bestudering van dat artikel had hij een vreemde, uit drie somdelen bestaande eindafrekening opgemaakt. Het eerste somdeel: een slepende belastingrechtzaak over een megabedrag aan niet opgegeven dan wel verzwegen omzet-, vermogens- en vennootschapsbelasting, mogelijk gemaakt door Holla en Pruijn's fiscalistische goochelarij. Het tweede: de illegale op no cure, no pay-basis bedongen beloning zodat deze maatschap een aandelenbelang in het moederbedrijf van Keyser had verkregen. En dan het laatste somdeel: alle hardnekkige geruchten over produceren van én handelen in het abjecte kinderspul. Keyser én maatschap werden schuldig verklaard.

Dan schrikt hij op uit zijn overpeinzingen. Het eerste stuk van de terugreis is afgelegd. De Intercity vermindert snelheid en nadert het nu grotendeels slapende Utrecht. Over toeval gesproken: dat artikel kwam van een vriend van zijn beste vriend, Guido. En die knaap had daar nogal wat problemen mee gekregen ook. Dan een bokken, een klein sprongetje voorwaarts. Meteen daarop vermeerdert de lange nachttrein naar behoren zijn vaart. Gelukkig is de treincoupé privé-coupé gebleven. Walter's eventjes onderbroken reeks gedachtes herpakken zich. Snel een

laatste teug bier en dan verdwijnt hij weer in de tollende zwerm spinsels. Robbie Keyser, godverdomde gladjakker! De juiste man op de juiste plaats op de juiste tijd. Van pooiertje tot pornokoning, of nee, flauw maar toch, tot pornokeyser. Dat ook hij begonnen was met maar één huis van plezier, op de grensstreek met België. Waren de tijden en zeden niet eerder ten prooi gevallen aan de verloedering? Door Nabokov's Lolita bijvoorbeeld, met de allang gedateerde openingszin 'licht van mijn leven, vuur van mijn lendenen'. Dat boek was een decennium eerder gepubliceerd. De roemruchte Rus, eerder als ongewenst element eigen land uitgezet, was na omzwervingen in te VS gaan wonen, schrijven en doceren. Pas in Frankrijk had hij een uitgever kunnen vinden die de roman aan had gedurfd. De seksboekjes uit de vervlogen tijd werden beter; de kleuren werden vleziger. Keyser had bemerkt dat klanten, vanwege de grensstreek meteen een internationale clientèle, geïnteresseerd waren in extra visuele ondersteuning. Wilden maar wat graag wat van die tweedimensionale blote jongedames mee naar huis nemen. En wie was Robbie K. om deze wensen niet in te willigen? De Zeeuw was vrij snel begonnen met het smokkelen van dat hete Scandinavische spul.

Begin jaren zestig gingen ook hier over in 'the sixties'. De vrijheidblijheid moraal kreeg de overhand. Een te gekke tijd vol hippe, stonede bloemenliefde en ongebonden, vrije seks. Hij, Jan Cremer, hij kwam, zag en overwon met zijn egobestseller. The Rolling Stones waren uiteindelijk toch de meerderen van the Beatles met hun veel ruigere teksten. Liedjes over pure liefde waren leuk. Maar zodra ze over pure lust gingen werden ze opwindend. De rokjes krompen en bleven maar krimpen, werden almaar korter en krompen verder omhoog. Werden uiteindelijk 'mini', en daar zoomden alle tijdschriften lekker scherp op in. Het tijdschrift Playboy vol naakte jonge dames met alleen knus behaarde driehoekjes kreeg al snel een blotere, sappigere concurrent. Daarin glinsterde het natroze, mede doordat het driehoekje tot een paar maagdelijke sprietjes was teruggesnoeid. Ook dit brutalere Penthouse kreeg een concurrent: Hustler. Hier werden levende dan wel kunstmatige voorwerpen in totaal getrimde natroze openingen gepropt. En zo was Playboy's sexy status van uiterst revolutionair naar nogal gewoontjes getuimeld.

Sex, drugs and rock and roll, dé slogan van de zestiger jaren. Ook de West-Europese seksboekjesmarkt groeide als kool. Een kwestie van meegroeien voor types als Keyser. Hij had wat fotoapparatuur gekocht, regelde er wat drukpersen bij. 'De intieme daad, tweedimensionaal!' leek zijn nieuwe credo te worden. Er pasten simpelweg veel meer vluggertjes in een werkdag door de veel snellere

sluittijden. Wat nog meer, om hem verder te helpen met zijn carrière? De pil, het condoom. Almaar verdergaande onttakeling van de Kerk. Maar Keyser's grootste klapper was de komst van de videorecorder geweest. Geen geklungel meer met rolletjes acht millimetertape waar altijd van alles mis mee ging. The sixties behelsden het voorgerecht, the seventies besloegen de rest van het zevengangen diner.

Dan nog de taboes. De een na de ander tuimelde omver, een lange rij hedonistische dominostenen. Homo's, lesbo's, groepsgewijs, partnerruil. Met dieren, in darkrooms, op parkeerplaatsen. Seks als ultiem ruil- en genotsmiddel. Veel van al dat fraais werd door Robert's bedrijf vast-gelegd op de gevoelige kleurenfilm. Seksbeurzen waren heuse cultuurevenementen geworden. Billboards, reclame, muziek: alle waren geïnfecteerd door het seksvirus. Het allerlaatste taboe zou wel eeuwig taboe blijven, maar de berichtgeving loog er niet om. Leraren parlementariërs, rechters, ambassadeurs, agenten, pastoors, popsterren, bij bosjes tegelijk werden ze betrappt. Volgens de wetten van de statistiek was dit niet meer dan het topje van een ijsberg. De naam van dat laatste taboe was seks met kleine kinderen. Het was een nogal kopschuwe subklasse. Anoniem zijn én blijven bleef prioriteit numero 1. Met wat creatief bancair denkwerk werd het heikele overdrachtsprobleem van vraag en aanbod opgelost. Door de explosieve groei van het internet bleek de consumentenvraag groter dan ooit tevoren. Recent had de FBI een Russische site opgerold. Alle leden waren betalende leden geweest. Een kwart miljoen betalende leden om precies te zijn. Dat getal was ronduit grotesk, ja, absurd. Een drukfout, wellicht? Vaag herinnert hij dat het getal er in cijfers stond uitgeschreven.

En weer mindert de trein vaart. De hele terugreis is in een soort roes, een gedachtemist verlopen. De treinreis had een klein uur geduurd, maar voelde aan een bliksemflits. Hij loopt werktuiglijk het station uit, als een stramme robot. Er is geen mens te zien, maar die 'menze' wou hij ook helemaal niet zien. Pendelt in slowmotion naar het kleine maar knusse appartementje. Een heel ander soort fietsritje was dit. Tijdens het rijden door het pikdonkere Zuiderpark ziet hij de halfdoorzichtige, eindeloos lange witte vinger. Die rees op, naar de hemel, naar de sterren. Het Provinciehuis! Zijn Provinciehuis, zelfs, want hij had er twee jaar in de logistieke dienst gewerkt. Op hun dagelijkse werkroutes hadden hij en zijn collega Ralph zich vaak op de tweeëntwintigste verdieping verstopt: zelfs de Dom van Utrecht viel te zien vanaf die hoogte. Nu werd de betonnen kolos vanuit haar vier hoeken door waanzinnig felle halogeenlampen verlicht. De kolom van wittig

mistlicht tegen de diep zwarte nacht maakt het sluitstuk als een scène uit een surrealistische film. Nee, dit was zeker géén lichtvervuiling! Wat hem betreft was dit nou juist letterlijk geestverlichtende kunst. Niet zozeer een vinger van God maar andersom: alsof de mens een lichtcode naar Hem uitzond. Hier, joehoe, hier zijn we, vergeet Je ons niet!?

Hoofdstuk 4: Opgeruimd staat netjes...

Ruim een hele week was hij er druk mee geweest, en ook deze hele woensdag ging er aan op. De ochtend, de middag en nu nog, laat in de avond. Bijna klaar, bijna. Nog even wat puntjes op de i zetten, en dan was het eindelijk een huis de naam van de straat waardig. Een bijna koninklijk onderkomen aan de Koningsweg. Neus gnuift misprijzend. Lang, jarenlang had hij er zomaar wat gewoond, als de spreekwoordelijke eeuwige student. Het meubilair was een ratjetoe van oude spullen, en de meeste wanden van woon- en slaapkamers stonden tot halverwege de muren volgestouwd met boeken, platen en cd's. Maar nee, een student was hij allang niet meer: dat studentikoze sloeg dan ook helemaal nergens meer op.

Dit ruim opgezette appartement, een grote hal, de twee slaapkamers, een lichte keuken en de dubbele living, ze hadden allure gekregen. Een muur paarsrood hier, een plafond tropisch blauw daar, de overblijvende restvlakken opnieuw gewit. Hij had wat hippe nieuwe en chique tweedehands meubels op de kop weten te tikken om daarna de meeste ouwe troep rigoureus weg te flikkeren. Na de verflklus had ie een paar mooie, niet al te dure tapijten op de kale houten vloeren gelegd. Klaar, althans daarmee. Nu is ie bezig, soms binnensmonds en soms hardop vloekend, met een allerlaatste klus: het opruimen van de papieren warwinkel en het op orde brengen van de stapels cd's.

Het einddoel was dat het werkgedeelte strakker, slanker maar vooral overzichtelijker werd. Al zijn favoriete CD's stonden op een de krachtige iPod, de rest kon via eBay en Marktplaats nieuwe bezitters vinden. Wat had ie in de loop van jaren toch een puist aan muziekcensies geschreven. Ineens doet hij een leuke vondst: een paar oude jaargangen van hun eigen krakerblaadje, 'Aktiva'. Vaste items daarin waren uitgaansmogelijkheden in steeds wisselende 'krakerskaffees', zoals het linkse jargon van toen de schrijfregels voorschreef, wanbeleid van zowel de gemeente als de woningbouwcorporaties, wandaden van de politie en die van de Mobiele Eenheid in het bijzonder, en nogal vaak venijnige stukken over die ene stinkend rijke excentriekeling. Mofgroff, de spotnaam voor de koppige lastige gek, was een adellijke oude heer annex grootgrondbezitter annex groot huizenbezitter die het iedereen lastig kon maken. Krakkers met knokploegen, directe burens met onthutsend uitzicht op verwaarloosde panden, talloze gemeenten met altijd weer die moeizame onteigeningsprocedures. De stokoude rijkaard was

aan het begin van de winter zo'n beetje levend verbrand in zijn kleine, al even verwaarloosde kasteeltje, samen met het keffershondje. Had hier de centrale vraag niet 'waar bleef die brandweer nou toch 'moeten zijn, besnuffelt Neus de onfrisse zaak nogmaals, zeker nu de kazerne zich op amper twee minuten van de plaats des onheils had bevonden!?

Dan staat hij op, rekt het slanke, bijna magere lichaam en steekt weer een sigaret op. Schraapt luid, en onsmakelijk zijn keel, legt de kankerstok na een paar trekjes in een asbak. Gaat weer voor de stapel dozen met daarin een lawine van door hem volgeschreven papier zitten: eentje ervan had ie al lompweg om- en leeg gekieperd. Waar bleef de jeugd, waar blijven de jaren, waar blijft alles, vraagt hij zich verbluft af met een geopend exemplaar Aktiva in handen. Tsja, de lay-out was ietwat gedateerd, maar toch zag het er nog vrij ordentelijk uit. Een ko-productie, samen met een paar andere 'vrijwilligers', het toenmalige eufemisme voor werklozen. Toch hadden ze ongeveer drie jaargangen weten te publiceren. Het fonetische schrift was een van de vereisten. Een f was pas een f als je een f hoorde. En een k een k, een g een g enzovoorts. Een jeugdzonde, zo bezag hij het nu, maar wel een leuke. En, hoe heette ze toch alweer, een leuke maar vooral lekkere jeugdzonde. De telefoon rinkelt hem vanuit het verleden terug naar het heden. Met een simpel 'Pieter' neemt hij op.

Het is Guido, een van zijn oude linkse makkers, die zonder inleiding of wat voor plichtplegingen dan ook uitnodigend komt met: ' Hoi Neus, ouwe reus, ga je met ons mee naar deel drie van "In de Ban van de Ring". Dit dan al aanstaande weekend, bij voorkeur zondagavond? '

' Eh nee, sorry kerel, deel een was leuk, deel twee was mooi en numero drie is waarschijnlijk mooi en leuk, maar ik wacht wel op het DVD-schijfje. Voor de thuisbioscoop, zo heet dat toch.' antwoordt Pieter neutraal.

' Hè, jammer joh, dat je niet meegaat! Hoewel deel drie al een paar maanden draait komen ze nu met een speciale voorstelling. Je weet wel, massa's verklede Ringfreaks, speciale feestverlichting, hobbiteten en -drinken, 'n opgeleukte filmzaal, kortom 'n verfrissende en diepe duik in die fantasiewereld', poogt Guido hem alsnog over te halen.

' En met wie ga je... met wie gaan we dan...' gaat Neus wijselijk spontaan overstag.

' Nou, ik bel Walter strakjes, maar ik weet dat die én wil én kan. Onze voorkeur gaat uit naar de Zondagavond. Verder bel ik Mario ook nog, maar of die kan weet ik niet. De drie of vier fiere singles op jacht naar een gelijk aantal vrolijk uitgedoste Tolkieniaanse feetjes!' klinkt zijn makker mogelijk nog enthousiaster.

‘Hè ja, lekkere roze sspleetjes van lieve blozende feetjess. En wanneer zei je dat ons avondje uit ook al weer iss!?’ vraagt hij dan begerig, expres nattig lispelend.

Nadat ze het uitje hadden afgesproken gaat het gesprek over in ditjes en datjes. Over de veranderingen hier in huis, over Guido’s arme benen en de ene wandelstok. Daarna volgt nog wat gebazel over de Paap, het opgeheven kinderziekenhuis en voormalige kraakpand waar Guido zelf als gelegaliseerd huurder had gewoond. Dan gaan ze over op dat goede ouwe Aktiva, en over hoe dat ene lekkere grietje ook alweer heette.

‘Xandra of Sandra maar ze had zichzelf Sam genoemd.’ weet Guido het antwoord.

‘Dat Aktiva, het is allemaal al weer bijna tien jaar geleden.’ constateert Neus met een nogal gelaten stem. ‘Ik heb er hier eentje van onder mijn ogen toevallig.’

‘The times, they are a-changing’ zingt Guido vals, om direct daarna uit te weiden over een concertbezoek aan de zanger van het zojuist gezongene, Bob Dylan. Walter was mee geweest, nou niet direct een grote fan van Bob. Nou, blowaap was helemaal om vanwege Bob’s allerlaatste CD, ‘Love and Theft’.

Verdomde Bob altijd met datzelfde zangerige gezeur, vindt Neus, maar laat dit natuurlijk onuitgesproken. Dan bekent hij dat ie ‘Love and theft’, eerlijk is eerlijk, grappig, cynisch én muzikaal vernieuwend had gevonden. Guido schreeuwt het uit van pure blijdschap: eindelijk erkenning bij zijn maten. Neus wil verder gaan met het uitmesten. Hij installeert zich met ‘n nieuwe sigaret en ‘n eerste bel whisky voor de zojuist op de vloer gekwakte berg papier. Verontrust een snelle blik op de in rijen staande stapels analoge en digitale muziek. Alles moest vanaf nu netjes, alles moest in die nieuwe plafondhoge Ikea-kast. Het meeste wilde hij uit zicht hebben en alles moest dus ook uit de talloze beduimelde dozen die nu in het midden van de kamer stonden. Het monteren van die kast was verdomme kinderspel vergeleken met deze puinhoop.

Geen uitstel meer: Neus is klaar voor het gedeelte waar hij voor huivert. Alles wat ie geschreven had de laatste pakweg tien jaar stond op harde schijf, maar dat bedrukte papier wégdoen?! Een vloer vol paperassen, één dichte doos in de andere kamer nog. Weggooien dat spul, hij kon ‘t gewoon niet. Loopt naar de vensterbank, pakt weer een sigaret en kijkt gelaten uit over de brede en nu bijna lege stadsslagader. ‘s Avonds was er maar weinig verkeer op de hoofdweg. Die werd geflankeerd door twee met klinkers bestrate ventwegen voor bestemmingsverkeer en fietsers. Net als de Paap had de gemeente dit kraakpand aangekocht, om het daarna over te dragen aan een woningbouwvereniging. Die had het omgetoverd tot ruim opgezette huurappartementen. Trouwens, herinnert Neus zich vaagjes,

hadden Walter en zijn neef Joris niet hier gebivakkeerd, zo beetje in het prilste kraakbegin?

Hij haalt zijn hand door het dunner wordende haar en ziet zich gespiegeld in een ruit. In die slinkende haarbos zat al flink wat grijzend haar. Neus, single af en aan, ging graag op jacht naar dat jonge grut. Tien, vijftien, twintig jaar jonger waren ze soms. Dat de ondergrens almaar verder verschoof naarmate hij ouder werd was min of meer verontrustend. Ja, de renovatie was als een ongewenste speurtocht naar het onderbewuste geworden. 'Nou, ik ben pedofi...latelist', zo ging de praktisch zouteloze woordgrap. Wel, wat hij op zijn harde schijf had staan waren zeker géén kinderpostzegels. Al na een tiental van Keyzers PIC(ture) gedownloade afbeeldingen had hij niet meer kunnen stoppen.

Een trieste omschrijving van zijn afwijking stond beschreven in het oude WO II-oorlogsboek van Curzio Malaparte. In het meesterwerk 'de Huid' was Curzio feilloos onder de huid van anderen gekropen. De bevrijding van Napels door de Amerikanen was een soort pest gebleken. Een pest van, of beter, een pest ín het geweten. Vechten tegen de dood was een ander soort gevecht dan vechten om te leven. Kon je in een gevecht tegen de dood je eer bewaren, een gevecht puur en alleen om te overleven was eerloos. Het was niet alleen 'Oorlog en vrede', maar juist ook 'Winnaar en overwonnenene'.

Al in het begin van het boek gaat het over 'de prijs van mensenvlees', welke in tegenstelling tot de prijs van echte levensmiddelen almaar verder daalt. De prijzen kelderen, en iedereen prostitueert zich. De door drie jaar van stedelijke bombardementen, honger en andere vormen van terreur afgetakelde moeders boden hun kinderen, jongens en meisjes van acht tot ongeveer tien jaar oud, aan voor respectievelijk \$2 en \$3. Iets verder in dat boek gaan Curzio en twee van de Amerikaanse bevrijders de sloppenwijken in, op zoek naar de 'ware maagd'. Voor \$1 de man mogen toeschouwers tussen haar geopende benen kijken, ja, mogen er zelfs voelen. Na een vingertest werd het kind inderdaad 'als kind' gestaafd. Maar, zo had Curzio scherpzinnig geopperd, wat als de Amerikanen de verliezers waren geweest. Wel, dan zouden zij dit soort ontorende taferelen hebben meegemaakt. In New York, in Denver, in Chicago. Maar nee, dáár kon de patriottische soldaat Jimmy natuurlijk niet mee leven.

Daarmee vergeleken was zijn diepgravende artikel over Keyser niet meer dan een gedegen journalistiek werkstuk geweest. Hij had de feiten gevonden door goed rond te neuzen. Daarna had ie ze zover als mogelijk dubbel gecheckt. Het artikel zelf was vrij sec neergepend. Nee, door ervaringen vanuit innerlijk perspectief te

beschrijven werd het pas een schokkend verslag. Dat was de kunst, de waanzin en feiten literair en zonder al te veel opsmuk in te pakken. Zijn oog valt op heet zwarte opschrift van de laatste doos. De tekst is kort. Simpelweg "Robbie". Nog eventjes dicht laten, die doos. In de keuken pakt hij nog maar een forse bel whisky. Door sterke drank sterker. Een flinke slok, een rilling. Maar koud was het niet.

De vurige sensatie van de drank én een diepe walging laten hem rillen. Met een wee gevoel in de onderbuik opent hij de doos. Waanzin, vooral die vanuit juist de weeë onderbuik, had zo zijn onverklaarbare aantrekkingskracht. Was dat type niet machtiger dan de waanzin die heerste in de bovenkamer? De oppermacht van honger én lust huisden daar, beneden, en nergens anders. Daar bruiste en giste, daar knorde en rommelde het. Allemaal primitieve dierengeluiden. Dit als aan elkaar gekoppelde duo won maar al te vaak van de moraal, van de rede. Ach, vindt Neus meer dan geërgerd, zo'n Keyser zélf moest worden opgeruimd. Dan zou het hier pas echt netjes zijn.

Hoofdstuk 5: Ge-dooo-gen

Als een haarscherpe droom, deze lange, lange avond. De geposte brieven, de gestichte brand, een kantje boord gelukke ontsnapping. En nu hier, bijna thuis. De fiets verdwijnt het schuurtje in, het schuurtje ging op slot. Met twee, drie treden tegelijk vliegt hij de trap naar de galerij op. Een konijnenhok, zo noemde hij het huurappartementje liefkozend. 'n Klein, spotgoedkoop duplexje, met twee kamers en een handige bergzolder. De deur gaat in het nachtslot, daarna hangt hij de leren jas aan de kapstok. Trekt dan de gordijnen dicht met nog een laatste blik op de eindeloze witte vinger die linea recta het zwarte niets in scheen. Nee, God, vergeet Je ons niet!

Walter ploft zwaar in de leren draaistoel. Staat direct weer eventjes op. Nee, geen rood knipperend lampje van de voicemail. Dus ook zijn verdomde ex staat er weer niet op. Nog altijd hoopte hij op een verbaal teken van leven van haar. Of althans, frequentere tekens. De teleurstelling van de eerste maanden dat het allemaal voorbij was leek onmerkbaar te zijn veranderd in berusting. Ach, laat dat pokkenwif de pestpokken krijgen, vervloekt hij haar binnensmonds. 'Ha ha ha... tsjoe', niest hij ineens, met overal in het rond sproeiende druppels. Een kinderachtige zak, dat was ie, een zielige zak die niet tegen zijn verlies kon.

Toch werkte het vloeken, als 'n vreemdsoortig aspirine tegen de pijn. Eerst was het contact nog om de paar weken, nu ging er al snel een maand of meer voorbij dat er gebeld werd. Meestal hield hij het niet meer vol. Als therapie tegen het gemis vloekte hij haar regelmatig de huid vol. Nog steeds was hij gek op haar. Wat hadden ze van elkaar gehouden. Ineens was de liefde op geweest. Bij haar, vooral. Maar hij, hij hield nog wel van haar. Zijn liefde was niet helemaal op geweest. Een diep dal, een volgende crisis, een langdurige pauze. Ze gingen, uit elkaar: het gezamenlijke konijnenhok met fijne groene tuin werd verruild voor dit konijnenhokkie met klein grijs balkonnetje.

Flip, hij moest snel zien dat ie weer het juiste perspectief te pakken kreeg. Het ging om vandaag, niet om gisteren, en al helemaal niet om eergisteren. Wendy was weg én bleef weg, had allang 'n ander én ook 'n kind van die ander. Over en sluiten. Het was tijd voor een vette joint, 'n vette joint Nederwiet. Wegdrukken, wegblowen dat wijf! Er volgt een routineus gepriegel met wiet, shag en twee vloeitjes. Eerst die wiet schoonmaken, de takjes en zaadjes eruit, dan twee vloeitjes aan elkaar plakken. 'n Beetje shag erop leggen en die pure wiet eroverheen, 'n filtertje van

karton ervoor, nogmaals likken, dichtrollen en de fik kon er in. Graait in zijn broekzak naar de plastic aansteker waarmee hij ook die Molotovs had aangestoken. Wat leek dat al on-wer-kelijk lang geleden. Sinds het allereerste glasgerinkel waren er amper twee uur verstreken. Een kegel witwitgele rook verlaat zijn mond. Eindelijk actie! In één felle flits paranoia schiet de hele avond door hem heen. Het was een kwestie van snel even doorroken, even dóór die paranoia heen roken. Na de mist kwam ongetwijfeld de helderheid.

Een paar te gulzig geïnhaleerde wolken wietrook worden eruit gehoest. Was hij helemaal gek geworden of zo!? Waar was hij nou mee bezig? Weer inhaleert hij een paar trekjes. Diep, nog dieper zuigt hij de rook naar binnen. En ja, het wordt al lichter in zijn hoofd. Blaast weer een witwitgeel luchtkasteel uit. Hoe lang slikt men onrecht, vraagt hij zich proestend af. Kriebelwiet, constateert hij en nog meer hoestsalvo's volgen. Hij lacht. Hoest weer. Schatert. Hoest. Niest. Een lachstuip welt in hem op, dringt naar de oppervlakte. Nou en of, hij is gek, maar de wereld daarbuiten was beduidend gekker. En wéér lacht hij, giechelt en hoest. Springt overeind en vliegt naar de manshoge koelkast. 'Pssht' sist het blikje Freddie zachtjes. 'Ssht!' sist hij lichtelijk geschrokken terug 'ssht!'. Een paar grote teugen koele vrijheid volgen.

De klok gebiedt dat ie naar bed toe moest, en snel ook. De gekke, wilde en totaal bezopen tijden van langdurige werkloosheid lagen al ver achter hem. Vooral 's winters had hij heimwee naar dat eindeloze lamballen. Alle donkerte leek die tijd helder op te lichten. En maar lezen en zuipen, lezen en blowen, lezen en neuken. Lezen, zwemmen, vreten, uitslapen, mmm, uitslapen. Snel zoekt hij naar een bescheiden smoes, het zogenaamde eendaags-excuus. Of nee, liever nam hij een tweedaags verlof. Dit alles moest even rustig bezinken. Twee dagen 'ziek' met het aansluitende weekend gaf hem vier vrije dagen. Daarna, zo schat hij in, daarna kon hij er wel weer eventjes tegen. Maar wat als die Brandbrief in de krant zou komen te staan, wat dan? Wat dan! Natuurlijk moest hij zijn lippen als verzegeld houden, maar hoe! Of beter, hoe lang. En zo raast dat hoofd van hem al weer in volle vaart vooruit. Een kant en klare smoes duikelt spontaan op vanuit het schijnbare niets: flink gevallen, met de fiets, voet flink verstuikt, ben al krukken wezen halen vanmorgen. O ja, en niet vergeten au te zeggen, niet vergeten te kreunen, als de dokter eraan begint te trekken en te duwen straks.

En weer ploft ie in de diepe draaistoel. Met de remote control zet hij wat relaxte loungemuziek op. Draait, toch een soort dagje vrijaf morgen, dan een extra grote joint, kanon numero twee. Wat een angstaanjagende routine, zowat blind kon ie ze

in mekaar flansen. Een verdomde wietjunk was ie, allang. En het einde daarvan lag niet in het verschiet, nee. ` Nou, en? ` zei iets in hem als hij dit dacht, `Nou, en?` En daar vliegt weer zo'n enorme kegel witwitgele rook. Wat een heerlijk gedoogland, dit Holle Land, les Pay-Bas, the Netherlands. Maar dat gedogen, tsja, krabt hij enigszins vertwijfeld zijn totaal verwarde krullenkop, dat gedogen leek hard op zijn retour. Nee, eerlijk is eerlijk, dat gedogen was helemaal uit. Handhaven was het nieuwe toverwoord. In amper twee jaar was het fraaie kaartenhuis in elkaar geklapt, alleen jammer dat dát kaartenhuis zijn eigen polderlandje was.

De sterke economie bleek een oververhitte soufflé, het vredige suikerbietenland een gewelddadige bananenrepubliek. Veel erger was dat de fraai aangeharkte polderdemocratie na de laatste verkiezingen meer op een slecht verkapte christendictatuur begon te lijken. In tijden van politieke en economische crises is het zaak om er met goed gemikt pr-beleid flink op in te hakken. Snel wat zondebokken graag! Dus had de politie via het Openbaar Ministerie een paar kakelnieuwe werkinstructies gekregen. Over hoe en wat te doen als er weer eens misstanden waren: geen ge-doo-ogen meer! Alsof de wereldwijde veranderingen van de laatste jaren te wijten waren aan dat ge-dooo-gen hier.

Nou, boetes uitschrijven konden ze als de besten. Maar qua oplossend vermogen van zo'n beetje alle zware misdrijven bungelden ze onderaan de landenlijstjes. En dat viel de politici die gedurende de laatste halve eeuw op de bestuurdersstoel hadden gezeten wél te verwijten. Toevallig waren dat dezelfde christen-democraten die nu via het Openbaar Ministerie met van die vreemde dienstbevelen op de proppen kwamen. Ook op zijn eigen werkplek, ambtenaartje op de afdeling belastingen, was het voorbij met het lakse reageren. De gemeentelijke deurwaarders ge-dooog-den niets, of dan toch wel heel weinig meer! Nee, volgaarne meteen incasseren of anders strakjes al op straat. Werkloos, kansloos, dakloos, een andersoortige onzalige drie-eenheid. Niet ingeloste schuld resulteerde nu eenmaal in een boete, bovenstebeste burger. Zo peinst hij berustend voor zich uit, en blaast weer wat van die witgele hersenmist de kleine woonkamer in. Gelukkig was de gedoogwiet nog steeds overal te koop, overal maar niet in de buurt van de middelbare scholen. Dat was wat het poldermodel in zijn wijsheid had verordineerd. Ach, het was en bleef een volk van kruideniers.

Maar wáár was hij gebleven, bedacht hij verwonderd, weer eens afgeleid door de alles overheersende stonedheid. O ja, hoe lang slikt men onrecht? Ook het laatste decennium van het tweede millennium, ook het eerste decennium van het derde millennium was dat weer de centrale vraag geweest. Zo 'n beetje de hele mensheid

wist alle feiten van wie, wat, waar, waarom en wanneer. Met zoveel journalisten, mediadragers, én met zoveel honderden miljoenen ogen en oren kon niets onopgemerkt blijven. Uiteindelijk stijgt datgene wat niet algemeen bekend mocht worden naar de oppervlakte. 'Wir haben es gewusst, jawohl!'

Neem die Oranjeblonde kroonprins. Verblind door een al te hevige verliefdheid had hij van de spreekwoordelijke prins van geen kwaad geweten. Aanstaaende schoonpa de gewezen Minister had wat geronnen bloed aan zijn gemanicuurde handjes kleven. Bloed wat niet zo gek lang geleden uit verdwenen slachtoffers van een Zuid-Amerikaans juntaregime weg vloeide. Het Oranjeblonde prinsje had blijkbaar niets 'gewusst' van de vork en de steel, van de helikopter en de zee. Die arme jongen moest snel wat echte boeken leren lezen. Voordat Willem tot Koning gekroond zou worden moest hij maar eens een paar gerechten uit Niccolò Machiavelli's oude receptenboek beproeven. Gelukkig had zijn Argentijnse liefde hem met vermanende glimlach fijntjes op zijn domheid gewezen. Een ronduit perfecte zet: zij kende haar klassiekers wel, tenminste.

Daarop slaat hij onhandig een forse slok bier naar binnen. Plotseling valt er een flinke askegel vol roodgloeiend vuur in zijn kruis: springt als een veer geschrokken overeind. Er volgen supersnelle veegbewegingen. Klopt de licht geschroeide broek af en ploft weer neer. Om zeker niet te vergeten, het roodwitblauwe fiasco in Screbrenica. Mooi, woest en goedkoop vakantieland aan de Middellandse Zee. Daar hadden die zwijnen nog een roodwitblauw rapportje over geschreven. 'n Pakweg tienduizend bladzijden dik rapportje. Ruimschoots voldoende om er de gehele wereldgeschiedenis op kwijt te kunnen. Gaaaap, gaapt ie dan werktuigelijk. Hadden ze dan ergens, in een voetnoot van een voetnoot wellicht, iets vervelends te verstoppen, de dappere Soldaten van Oranje?

Juist het nieuws wat vanuit een van de Balkanoorlogen naar buiten was gesijpeld had hem zelf waanzinnig gemaakt. Het prille begin van deze avond, de Molotovs, de brand- en dreigbrieven was pas na dát nieuws tot ontwikkeling gekomen. De ene vijand had zich vergrepen aan de kleine dochttertjes van de andere vijand. Acht jaar oud zijn ze pas. En negen, zeven, tien, twaalf. Of ze nou Kroaat, Serviër, christen of moslima waren deed niet ter zake. Want hun jonge hoofdjes werden van hun rompjes geslagen, met de vaders en moeders als onwillige getuigen. Tijdens de misdaad een nog veel ergere misdaad. Dát bizarre oorlogsdrama was zijn oorlogstrauma geweest. Een heuse post traumatische stress stoornis, zonder er maar in de verste verte bij te zijn geweest. En hij had durven zweren dat het breken hoorbaar was geweest! Overall had er voelbare pijn in hem rond geloeid. Er

leek ergens iets te zijn gebroken.

Hij had de verkrachtingen, de pijn van de jonge slachtoffertjes 'gezien'. Dat was dan ook meteen de grootste tekortkoming van een al te plastisch voorstellingsvermogen. Hij 'zag' de lust van de sadistische daders, 'voelde' de horror van de hele scène. Het slagaderlijke bloed, de fonteintjes die uit de hoofdloze rompjes omhoog spoten. De verbluft in het niets starende hoofdjes met van die glanzende, bruinzwarte paardenstaarten. De dode lichaampjes die als vuil achteloos werden weggegooid. De brutale blikken van de daders naar de gechoqueerde ouders.

Een diepe zucht, hij was alweer 40 jaar, bijna. Nog drie stukjes taart te gaan. Waar was alle woede van vroeger gebleven, vraagt hij zich verbluft af. Oud, belegen, ingekakt, verslagen, nee toch! Wel had hij zich half in slaap laten sussen door alle psychoblabla. Het eindeloze gezever van incestdaders: dat waren óók incestslachtoffers! Zij aapten dat gedrag, uiteraard volautomatisch, na. En daar konden ze, begrijpelijkerwijs, helemaal niets aan doen! Geitenwollensokkengeleuter, dat was het. Absurde simplificaties van de waanzin.

Dan schrikt hij op uit zijn trance. Was hij verdomme wéér even terug op de Balkan. Die wiet scheen dat trauma haast vast te houden. Turbowiet, het leek wel harddrugs, zo apenstoned voelt hij zich ineens. Een glinsterende bonk van THC-moleculen. Zowat vijftieng procent onversneden stonedheid zit er tegenwoordig in, in vergelijking met het schamele procentje van Moedertje Natuur. Vele tonnen van dat heerlijke groene spul gingen er over de toonbank: ge-dooo-ooo-gen was vooral big business. Door alle opgekropte spanning van de pyromanenexercitie is hij behoorlijk van slag. Het gepeins had er diep in gehakt. Hij moet snel enige controle zien te krijgen over de stuiterende ballentent daarboven. Een langdurige douche, de hete douche waar hij zo naar had verlangd. Dan ziet hij verrast dat het al half vier is. Kleed zich al lopend uit, draait de douche zo hard als de draaiknoppen toestaan en gaat er direct onder staan. Weg dat angstzweet, weg die bruine haren. Dat wassende water met steenharde stralen. Heerlijk, een weldaad. Dadelijk zou ie de warme kraan dichtdraaien om zichzelf en dat hele stonede wezen wezenloos te laten schrikken. Met een harde spons schrobt hij er wild op los. Het water blijft maar bruinig wegspoelen. De dader van de brandstichting was een donkerharige man en kon op een fiets ontsnappen; te wijten aan de inefficiënte bewakingsdienst én dito politie, verzint hij een vette kranttekst erbij. Wat een mazzel, wat een mop! Nog een keer shampooot hij de blondbruine krullenkop in.

Een mooi fotootje in de ochtendkrant, de digitale revolutie maakte dat mogelijk. Ja,

misschien een mooie foto morgen. Een stormvlaag vol hoop blaast door hem heen. Toch vermaant hij zichzelf: blowen alleen ná geslaagde actie! Nee, hij mocht zichzelf geen stonedheid meer gedoo-ooo-ogen. Terugblikkend had álles wel fout kunnen gaan. Draait dan de warme watertoevoer dicht, en de koude een stuk verder open. Een ijskoude waterval. Hij rilt nog na in het koude bed. Tandengeklapper, welja, ook dat nog! 'Ha ha ha... tsjoe!' Maar het bed werd geleidelijk wat warmer. Niet lang daarna is het er knus, als in een baarmoeder. En ineens, ineens was ie vertrokken, naar de andere kant.

Hoofdstuk 6: Neus speurt

Het hoofdkantoor van de hoofdstedelijke politie was gevestigd in een modern gebouw, opgetrokken uit die materialen welke bij een nieuwe tijd pasten. De buitenkant was halfdoorzichtig, overtrokken met een laag blauwig glimglas. De tien verdiepingen hadden ieder hun eigen specifieke bestemmingen. Er waren twee verdiepingen voor Gewelddelicten, twee voor Vermogensdelicten, twee voor Drugs daar weer onder. Op de derde verdieping was er een gedeelte voor Zeden/Jeugd, de rest was bestemd voor de Verkeerspolitie. Op de begane grond bevond zich Aangifte Kleine Delicten. Op de eerste en tweede verdieping bevonden zich heel veel vergaderruimtes, alsook de taskforce Interdisciplinair. Ook de grote baas van het hele spul zetelde daar, in de nabijheid van de werkvloer. Daar bevond zich een voor publiek ontoegankelijke galerij die rondom de gehele binnenkern liep; deze was voorzien van een feloranje weerspiegelende glazen huid. Aan de constante drukte daar beneden kon men zien dat de mensen het zonder de politie niet zouden redden.

Onbegrijpelijke abstracte kunstwerken versierden driedimensionaal de binnenruimtes, en tweedimensionaal de hoge wanden. Het gebouw had bijvoorbeeld ook een gewoon bankkantoor kunnen zijn, behalve dan dat er nogal wat mensen in het blauwe uniform rondliepen. Dienders met en zonder hoofddekseel, zware koppels om hun heupen waaraan de onvermijdelijke handboeien, wapenstok en pistool hingen. Op de begane grond de publieke functies; daar waren de talloze balies, wachtruimtes en coffeecorners en, een stuk discreter, aparte aangiftekamertjes. Gele strepen op de vloeren ter markering voor wat privacy, nummertjes trekken als stonden ze in de rij voor de bakker, rekken vol allerlei folders. Bekende items daarin waren: 'slachtofferhulp', 'verkeersboetes', 'wat te doen bij' en 'anonieme getuigen'. In de kelder hadden ze de echte cellen verstopt, die geen tralies meer hadden maar van pyrexglas waren voorzien. Daar bevonden zich, logistiek gezien erg handig, de talloze verhooruimtes. Dáár weer onder bevonden zich de ronduit immense parkeergarages.

De bovenste verdieping was een weldadige oase voor de inwendige politiemens. Daar kon het personeel eten, sporten en bijkomen. Het riante uitzicht over de stad was, in klare makelaarstaal, van wereldklasse. Het complex lag netjes ingeklemd tussen Oud West en de Oude Stad/Centrum. Met goed en helder weer kon men in een paar oogopslagen van de hele stad de maat opnemen. Net over de schouders

lag het Vondelpark en daarachter meteen Zuid, de sjiek, met ook de Apollolaan zelf. Daar lag het Olympia-stadion, speciaal voor de vroegere Spelen met de Hoofdletter gebouwd. Haaks rechts daarvan liggen de musea Van Gogh, het duo Rijks en Stedelijk. Daarop volgde, als muzikale dissonant, het Concertgebouw. Recht vooruit ligt de Oude Stad. Ach, de Oude Stad, het klonk stukken lieflijker dan het er net onder de oppervlakte uitzag. Iedere toerist leek uitermate gecharmeerd van de knusheid, grootsheid én overzichtelijkheid van deze kleine wereldstad. Tot de schellen van hun ogen vielen; zelfs in de internationale media begonnen verontrustende berichten te verschijnen. En die berichten logen er niet om: moord en doodslag, raciale wrijvingen, seks en drugs, afrekeningen en ontvoeringen.

'Luctor et emergo', voor de Natte Stad gold eenzelfde credo als van het land in zijn geheel: Worstel en Kom Boven. Daar, het dure, oude trio van Prinsengracht, Keizersgracht, Herengracht. Alle koopmanshuizen werden beschermd door een brede watermuur: de Singel. Het Damrak, juist nabij het Centraal Station, leek een symbolisch sluitstuk van de symmetrische, halfconcentrische waterfiguur: een soort cloaca maxima. Hield men zich, komend vanuit dat Centraal rechts aan kwam men in een heus winkelwalhalla terecht; aan de linkerkant kon men zo'n beetje alle vleselijke lusten botvieren. De stad was natuurlijk veel groter, maar hier kwamen de toeristenmassa's voor: de Amsterdamse grachten, het befaamde koude Venetië van het Noorden.

Alle twee hadden al vroeg aan de schuin tegenover elkaar geplaatste bureaus gezeten. Zijzelf begon zo begonnen omdat de files zich dan nog niet aaneengeregen hadden tot eindeloze blikken rijen stilstand. Liisa verafschuwde het vroege opstaan, maar die eeuwige files werden ronduit gehaat. Intens bestudeert ze de nog steeds zwijgende Breed en ze ziet iets triests, iets afwerends in die lichtelijk uitgeputte gezichtsuitdrukking. Omdat ze hem nog niet lang genoeg kende om uit dat interessante oergezicht de juiste conclusie te kunnen trekken kon ze ernaast zitten, maar iets leek niet helemaal in orde. Of was de zwijgzaamheid te wijten aan haar koppige gevraag over die oude belastingrechtzaak? Eerder die ochtend, met de Telegraaf halfopen op tafel, was hij uit zichzelf begonnen over ene Robert en het vannacht door Molotovs afgebrande kantoor van Holla en Pruijn. Daarna was Breed een half uur zo'n beetje non-stop aan het woord geweest, om daarna geheel stil te vallen. Stil met het bijpassende gezicht van een doodsmasker. Putter, bijnaam Breed, was een beul van een vent om te zien, een gevoelige beul. Er zaten twee goede ogen in die kop, maar de rest ervan leek op grauw graniet. De lijnen erin waren scherp gevouwen, de oppervlakte als gezandstraald.

En toch, al waren haar eerste maanden op het bureau Zeden/Jeugd shockerend geweest, toch voelt ze zich er min of meer thuis. Ook weet ze in die soms ondoordringbare collega een goede partner. Hier kon ze echt iets betekenen, hier werd zwaar politiewerk verricht. Het belangrijkste was dat hier op zijn tijd zwaar bevochten overwinningen werden geboekt. Zo te horen én te zien niet altijd. Terugkijkend op haar carrière kon ze maar amper begrijpen waarom ze ooit op dat Gerechtelijk Lab begonnen was. Was het uit idealisme, of toch eerder het onvermogen om in levend weefsel te snijden, die angstige blikken van patiënten die ze zo graag vermeed. De doden bezaten een paar enorme voordelen, want zij waren vooral ook monddood.

Typisch weer dat gepeins in de rondte. Uiteindelijk had ze in ieder geval genoeg dode slachtoffers en dode pechvogels gezien. Precies zeven jaar had ze het daar volgehouden. Het waren de spreekwoordelijke zeven vette jaren, die stamp- en stampvol met doden hadden gezeten. Ook dit Amsterdam zelf was in die jaren met stip op een anderssoortige hitparade gestegen. Er werden veel 'hit and run murders' gepleegd in deze geweldige, bruisende handelsstad. Met gemak kon zij haar slachtoffers met huid en haar opvreten. Daarboven, tijdens fitnessen of lunchpauzes, had ze meer dan eens de vorm van een haaienmuil in die onder haar voeten liggende waterstad menen te zien. Deze stad was er een met vele realiteiten; haar romantische grachtenstelsel deed soms dienst als waterige begraafplaats. Sommige slachtoffers werden nadruppend nog, bij haar Lab afgeleverd.

Binnen amper twee maanden was ze met steeds grotere tegenzin naar dat Forensische Lab toe gereden. Tot ze na weer een te lange werkdag met simpelweg teveel onvrijwillige doden een besluit had genomen. Het was genoeg geweest, nu! Een glashelder uitzicht op de snelweg voor haar gaf het inzicht, ja, de overtuiging dat ze precies 180 graden op de verkeerde plek zat. Nee, vanaf 'nu' wou ze de misdadiger leren kennen. Begrijpen, snappen. Snappen, betrappen. Betrappen, straffen. Ze zou het echte researchewerk gaan doen, en wel bij het ondergeschoven kindje binnen de recherche: bij Zeden/Jeugd. Dat verhelderende ritje terug naar huis was drie jaar geleden, nu. Wat ze in die tijd allemaal gezien had was genoeg om tot een ontvruisterende conclusie te komen. In het strafrecht kon de ene beerput alleen voor een andere worden verruild. In die tijd had ze haar complexe rechercheurstudie volbracht op de politieacademie in Zutphen.

Tussen de door haar onderzochte doden hadden een paar kinderen gezeten. Die kleintjes, bijna obsceen geopend op haar werktafel, waren niet minder dan

aanslagen op haar ziel geweest. Net nadat ze daar vertrokken was hadden de media bol gestaan van weer een verschrikkelijk geval. Voorkomen was echt beter dan genezen: onthoofde meisjes, die genas men niet meer. Eerst hadden ze haar rompje gevonden, ergens in een meer. Een week later was haar hoofdje boven water gekomen, honderd kilometer verderop, uit een of ander kanaal. Dieren waren nooit ofte nimmer wreed; die vielen hoogstens onder te verdelen in prooi- en roofdieren. Maar de menselijke wreedheid! De weken na dit in delen gevonden kind had ze haar eigen kinderen dan ook zo overdadig, zo intens geknuffeld dat die er snel genoeg van hadden gekregen. Het 'hè mam, zo is het welletjes!' van zoontjelief was het teken geweest dat ze dat geknuffel moest zien te minderen.

'Breed, toch blijf ik vinden dat we eens diep in de oude belastingzaak van Keyser moeten gaan duiken. En of dat nou professioneel is of niet, of die Hofrechters al recht hebben gedaan in kracht van gewijsde of niet, of of of.' Dan hapert ze eventjes, om dan met hoge toon in haar verongelijkte stem te vervolgen: 'In die zaak moet nog heel wat bruikbare info liggen die wijzelf niet kennen.' Zo dramt ze haar mening nog verder door. Als laatste redmiddel, besluit ze vanwege de inertie van Breed, gooit ze wat vrouwelijke charmes in de strijd. Ze kijkt hem strak aan om zijn gevangen blik dan goed vast te houden. Om dan in slow motion, net als in de film, naar hem te glimlachen. Uiterst verleidelijk, maar zonder te willen verleiden.

'Nou, Liisa, ik zal...' beantwoordt hij haar smeekbede met weer zo'n tergend verdragingsmoment, '...ik zal speciaal voor jou eens aan wat touwtjes trekken om wat poppetjes in stelling te brengen, zodat we misschien samen in die diepe beerput kunnen duiken.' Breed draait de lichtjes in zijn ogen eventjes helemaal uit. En jawel, op volle sterkte floepten ze weer aan: 'Het OM is ná-tuuuurlijk een ondoordringbare burcht en zo, maar tegen connecties, tegen het alom verguisde 'okosysteem', oftewel tegen het 'ons kent ons systeem' doe je vrij weinig. Het betere netwerken, daar doen wij mensen van vlees en bloed eigenlijk zo goed als niets tegen. Zeg nou zelf, mijn beste Liisa?'

Ze is definitief om: Breed was zowel grappig, gek, gezellig als goed, en ze ziet hem zoals ze hem nog niet eerder had gezien. Een vroegoude, nog krachtige kop met een min of meer jongensachtige lach. Als zijn tanden, gelig getint door koffie en nicotine, eens flink gebleekt zouden worden én als zijn grauwe kop een paar zonnebankbeurten ten deel zouden vallen konden er zo tien jaar van zijn leeftijd af. Ze had die constatering nog niet gemaakt of hij pakt zijn lege koffiekopje en kijkt haar met een pseudo-smekende blik aan. Ze schieten in de lach, en die kleine act

dan een wonder van gevoeligheid. De wetenschappelijke data liggen evenwel nog niet geheel uitgekristalliseerd voor ons. Mijn intuïtie, mijn vrouwelijke intuïtie desnoods fluistert me toe dat deze bepalender voor al die bizarre zedenmisdrijven zijn dan we nu denken. Recente metingen hebben aangetoond dat vijftien feromoonmoleculen genoeg zijn om verhoogde lymbische hersenactiviteit te registreren. Het begrip feromonen, Breed, stamt overigens uit het Grieks, en betekent "drager van opwinding". Deze seksmoleculen kunnen we niet ruiken, niet ruiken in de zin van mmm, lekker. Maar wel werken ze meer dan uitstekend in de rest van het dierenrijk.'

Haar collega is stil, lijkt af te wachten of er nog meer komt. Een toetje dan nog, besluit ze, omdat dit al een complete lecture begon te lijken. Het beeld dat romantische verliefdheid in een ander licht stelt: ' Wist je, Breed, dat een mannetjesvlinder een ontvankelijk, een tot paren bereid vrouwtje tot op wel drie kilometer afstand kan traceren!? En dat door middel van dat piepkleine neusje van 'm. Bij ons, stukken verder geëvolueerde dieren, werken die VNO's hoogstwaarschijnlijk ook nog. Wellicht op on- of onderbewust niveau, maar toch.'

' Nou, ik denk dat de neus wellicht een grote rol heeft, wellicht een grotere dan ik hiervoor dacht,' en Breed raakt zijn forse kokkert aan met 'n licht verlegen grijns, 'maar gezien de visuele preferenties van de Man, dat geile Ondier, die toch vooral kickt op het kijk- en afkijkgebeuren, op de indirecte daad, ja, Liisa, waar blijf je dan met je neus? ' geeft Breed na een korte denkpauze terug.

' De neus als medeplichtige, het oog de hoofddader, zoiets?' stelt ze ad rem voor. Dat zij samen Neus en Oog spontaan hadden onderverdeeld was een wel heel toepasselijke vondst, vindt ze zelf tevreden. ' En trouwens,' vervolgt ze nog snel, ' wat te denken over wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat die orgaantjes bij veel zoogdieren wél werkzaam zijn! Oftewel, lokstoffen werken níet alleen bij primitieve slangen en verliefde vlindertjes.'

' Mijn ware mevrouw Watson, dit opent een weids panorama vol wis en waarachtigs.' orakelt Breed ineens vrolijk. Na een vette knipoog grist hij zijn telefoon van tafel om iemand binnen het politionele apparaat te bellen. Dan zet hij, wederom gewiekst naar haar knipogend, het speakertje aan.

' Breed, ouwe reus, tsja, dit lijkt een hele rare zaak te gaan worden. Beetje 'n prof en ook 'n beetje klunzig, we weten het niet precies. Een mazzelaar, onze fietsende Molotovboffer. Grootwarenhuisspul, de daar achtergelaten plastic zak. Van Appie Happie. Geen bruikbare pootprints erop, ook geen haren erin aanwezig. Zat trouwens totaal onder het roet met nogal wat bluswater, behoorlijke troep dus voor

technische snuffels. Maar de achtergelaten Molotov zat vol met lijm én dunne vloeibare pek! Een nogal interessante combinatie. Verder geen achtergelaten kreten, krabbels, pamfletten of statements van wie dan ook, waar dan ook. Rara?’ Daarna valt het speakertje stil.

‘ Kraste de rararaaf. Bedankt kerel, over en sluiten.’ Een scherp klikgeluid, het trage neerleggen van de hoorn. Dan kijkt Breed haar aan om haar te blijven aankijken. Verbaast voelt ze een lichte blos omhoog vliegen, maar blijft terug kijken naar zijn verwonderde, sturende blik.

‘ Rara, kraste de raaf, waar sloeg dát dan weer op!?’ vraagt ze uiteindelijk. Ze is zijn lange, sturende blik gewend nu, ja, kan er zelf straal doorheen kijken.

‘ Nou Liisa, dat “rara” zelf is nog steeds een heus rararaadse.’ knippert Breed verstoord, ‘ Kan al bijna worden bijgeschreven in de politieke geschiedenisboeken, als geheel ongestraft gebleven groepering uit de tachtiger jaren. Waren verantwoordelijk voor een hele reeks onopgeloste terroristische activiteiten. Over een kleine twee jaar verjaart Rara’s grootste wapenfeit alweer.’

‘ O ja, maar natuurlijk! Ook die pyromaantjes gebruikten altijd lijm én teer in de fors uitgevallen Molotovcocktails.’ Ook herinnert ze zich de televisieberichten van toen weer. ‘Over dat verjaren van hun grootste wapenfeit: je bedoelt het huis van de staatssecretaris, toch?’

‘ Ja, Liisa, inderdaad. Het is dan ook niet meer dan een flauwe woordgrap binnen onze beroepsgroep, dat rararaaf. Wij worden nu eenmaal niet graag door onzichtbare ongrijpbare bommengooiertjes te kakken gezet!’ broemt Breed vanuit de diepte van zijn keel.

De vroege ochtend lijkt al vol wendingen en verrassingen te zitten. En dan dat mysterie van misdaad en straf, van medeplegers en daders, van toerekeningsvatbaarheid en biologie: raadsels, raadsels en nog meer raadsels. ‘ Laat me eens rara-raaien: jij lust nog wel een lekkere kop koffie, Breed.’ Zonder verdere reactie af te wachten staat ze op en loopt zacht deinend de werkkamer uit.

Hoofdstuk Zeven: 4 + 7 = 8

Met een schok schrikt hij wakker. Hij zit zelfs al helemaal rechtop, rillend van een vreemde, kil aandoende hitte. Walter heeft het dan ook ijskoud én snikheet. Het is nog pikkedonker en op de verlichte wekker ziet hij dat ie amper drie uurtjes geslapen had. Bijna zeven uur, zo vertelt de wekker hem. Ineens weet ie het weer: dit alles was dus geen droom. Het begin was dan uiteindelijk toch gemaakt. Nog meer onversneden schrik slaat door zijn angstige hart. Boem boeboem boem, na een paar duidelijk voelbare mislagen ging de ricketik alwéér in galop. Jawel, er wás een grachtenpand in de fik gezet en jawel, er wáren drie brieven verstuurd. Alles moest nog een keer dwangmatig gecontroleerd worden. Stap voor stap, het hele proces draait volautomatisch met hoge snelheid in hem af. De voorbereidingen, de daad, de vlucht. En ja hoor, wéér een kriebelneus: 'ha... ha ha... tsjoeoe!'

' Het eventuele onvoorziene, over het hoofd geziene. Want hé, jij daar, flapdrol, iedereen maakt fouten! De bajessen zitten nokvol lieden die óók hadden gedacht géén fouten te hebben gemaakt. Ook de techniek staat niet stil, en DNA-technologie al helemaal niet. Anonieme getuigen, nog zo'n moderniteit. En laten we het toeval, niet vergeten! Noem het allemaal maar op.' Hardop is hij aan het oreren geslagen om het wilde geraas in zijn borstkas te dempen. Vooral dat de plastic tas met de Molotov was blijven staan baarde hem kopzorgen. Het licht moet snel, heel snel aan nu. Hij vliegt het bed uit en draait en drukt aan en op allerlei lichtknopjes. De verlichting geeft enige rust, maar niet genoeg. Daarom spreekt hij wat bemoedigende woorden uit: ' Kereltje, kom kom, zonet lag je nog lekker en veilig in je eigen warme bedje. Er rammelt toch niemand aan de voordeur, geen zwaaiende pistolen, geen rinkelende handboeien. Achtervolgingswaan van de beginnende amateur, da's alles.'

Pas daarna kan hij weer rustig gaan liggen en begint hij met zijn ademhalingsoefeningen. Eerst plaatst hij twee controlerende vingers op zijn pols. Vier tellen inhaleren door de neus, de opgenomen zuurstof zeven tellen vasthouden, om die daarna in acht tellen uit te blazen. Werktuigelijk telt hij te tellen: 3, 4...6, 7...7, 8... En zo voort, en zo verder: 4, 7, 8...4, 7, 8... Het was een supersimpel yogatrukje, behalve als hij vergat het toe te passen. Yoga betekende niet voor niets juk. En precies zo voelt het: als loodzwaar juk lag zijn angst achter in zijn klamme nek. Na nog een paar ademhalingscycli merkt hij tot zijn grote

opluchting dat het hartritme begint te dalen.

Misschien moest hij even aan zijn worst trekken, want ook de roes van de ontlading had rustgevendende eigenschappen. Een orgasme verveelde nooit. Gelukkig ook de doe-het-zelf-orgasmen niet. ` Ha...ha...ha tsjoeoe!' niest hij weer. Elke dag aardappelen, groente en vlees op het bord, elke boterham besmeerd met pindakaas... Nee, orgasmen echter smaakten altijd naar meer. In een van de vele kunstboeken over Salvador Dali was zijn oog blijven hangen op een schilderij van Salvador Dali. Het genie had dat werk tot 'De grote masturbator' betiteld. Die vondst alleen was een vermogen waard, wat hem betreft. Op dezelfde pagina had de geniale mafketel over " het zaad wat het absolute niets in werd getrokken" gefilosofeerd.

Een intense glimlach verschijnt op zijn gezicht: vaak rukken was ook nog eens goed als remedie tegen prostaatkanker, zo bleek uit recent bevolkingsonderzoek. Daar viel al dat in het absolute niets getrokken zaad een beetje mee te troosten: rukken bezien als dagelijkse onderhoudsbeurt! Na het wegpoetsen gaat hij met een beschaafd formaat stickie in de draaistoel zitten. Hij wil het hele panorama van de afgelopen nacht, in relatie tot al de daarvoor liggende tijd, langzaam en secuur bezien. Afdraaien, inzoomen. Inzoomen, terugdraaien. Terugdraaien, knippen. Knippen én plakken.

Er heerst een matte kou in de woonkamer en snel draait hij de gaskachel aan. Dan ploft hij neer en inhaleert nogmaals, diep. En nogmaals, nog dieper. Eerst ben je jong, een jochie. De zon schijnt. Constant lijkt ie heerlijk te schijnen. Ook in de winter, in de herfst. Een en al zon. De overheersende kleuren zijn groen, blauw en geel. De jonge wilde herdershond is je beste kameraad. Het bos is een andere kameraad, een intens levend en spannend verhaal. Je speelt en rent er, je valt er en staat altijd weer op. Je kleine pikkie groeit. De eerste haartjes daar. Je eerste orgasme, wat was dat toch grappig geweest. Je klooide wat met een hoofdkussen, ineens reed je in dat zachte hoofdkussen. Schokkerige onhandige bekkenbewegingen en voordat je het wist gebeurde er iets erg lekkers met je. Hoofd en kruis explodeerden van ongekend genot.

Een jochie van net elf, misschien twaalf jaar. Wel een hele vreemde verrassing, want de zogenaamde seksuele voorlichting was een onbekend althans uiterst schaars fenomeen. In dat pestdorp was de kans om een UFO tegen te komen groter dan iemand die iets zinnigs kon vertellen over puberen, hormonen en voortplanting. Ouders, broer noch zijn speelkameraadjes hadden er ook maar iets over verklapt, van dat hele lekkere wat blijkbaar in dat jonge lijf verstopt zat. Maar

weer voelt hij er eentje aankomen, en een flinke ook. Een, twee: 'ha... ha... haatsjoeoeoe!!' Deze knallende herrie kon zo ergens op de schaal van Richter worden ondergebracht. Het begon nu toch wel hoogst irritant, en ja, zelfs pijnlijk te worden. Hij had kou gevat, en niet zo'n klein beetje ook.

Bemerkt tot zijn hilariteit dat hij zichzelf uit de concentratie geniest heeft. Oké, seksueel bezien was er spontaan een of ander bewustzijn ontstaan. Het groene geweten lag nog steeds ergens te sluimeren. Jezus, poen stelen uit mama's portemonnee was helemaal niet zo erg. Dat was leuk, spannend en vooral verrekte handig. Het ruilmiddel werd omgeruild voor snoep. Of nee, dan incest: dat rare woord zegt je al helemaal niets. Een mogelijke oorzaak: je kent dat rare begrip niet eens. Insect, ja: vliegen, muggen, horzels, wespen. Incest, geen flauw idee. Tegenwoordig kon ieder kind, 'ha hatsjoe...' niest ie weer, ieder kind cunnilingus spellen, én dat cunnus vulva betekend en lingere het likken eraan.

Natuurlijk had hij een paar keer naar het wondermooie, nog onbehaarde spleetje van zijn zusje geloerd. Daar waren zusjes toch voor: vergelijkend warenonderzoek. En hij maar staren, in zijn pyjama in dat maanverlichte schemerdonker. Daar, voor zijn neus, het magische, symmetrische spleetje. Stereo kussentjes van zacht vlees met precies in het midden een magische spleet! Of nee, dat spleetje leek eerder op een soort naad, een kier. Uit pakangst was het bij dit oppervlakkige kijken gebleven.

Een volgende evolutionaire stap, veertien, vijftien jaar. Ineens was hij in de leer bij drie vriendinnetjes van zusjelief geweest: tongzoenen. Een Casanovaatje zonder daar iets voor te hoeven doen. Er simpelweg zijn was al genoeg. Het zwembad in de tuin zal ook wel geholpen hebben, want daar kwamen ál hun vriendjes en vriendinnetjes op af. Handig uit zicht onder water zwemmend op naar de natte, hongerige meisjesmondjes. Het jonge jongenshart bonsde dat het een lieve lust was. Met verstoppertje spelen dirigeerde hij ze naar drie verschillende hoeken van de grote tuin annex bos, om dan als een hazewind langs die drie zachte, zoete meisjesmonden te hollen.

En wéér niest hij. Direct daarna volgt een fikse gore rochelsalvo. Hij staat op en spuugt een teerachtige klodder in de wasbak. Dat vervloekte gedoe met die klerewiet moest maar eens definitief afgelopen zijn. Eerst moest de voorraad eigen kweek op. Stoppen ja, maar niet nu. Nooit nu. Ook niet morgen, heel misschien overmorgen. In de sterk gobogen stoelleuning kronkelt hij zichzelf in een soort zittende foetushouding. De gedachtes keren automatisch terug naar het vervlogen verleden. Zijn sluimerende geweten werd pas gewekt toen ze klassikaal Anne

Franks Achterhuis hadden gelezen. Anne was ook aan het puberen in haar dagboek. Zorgen over haar uiterlijk, over de beginnende menstruatie, verliefde zinnnetjes over dat joch wat samen met zijn familie op dat onderduikadres had gewoond. Hoewel het onheil zwaar boven hun hoofd dreef had het ontluikende lichaam al haar aandacht opgeëist. Zij, en nog zes miljoen anderen. Vergast. Experimenten. Kogels. Alle mogelijke vormen van moord en doodslag passeerden de revue. Maar dat getal, een 6 met daar 6 nullen achter, was niet meer dan een onwerkelijke en onverwerkbare statistiek geweest.

Juist daar was zijn groene geweten klaarwakker van geworden. Inslapen wilde niet zo gemakkelijk meer lukken, die eerste paar weken na de klassikale leesbeurten. Was dat nou de manier hoe de almaar beter wetende volwassenen het deden! Het waren maniakken geweest! En lafaards! Vlak de volgende eye-opener, een tweede leeservaring die het voortijdige einde van de pubertijd had aangekondigd. Het einde van het geloof in sprookjes dan toch. Het boek Papillon. Een ander slachtoffer, onschuldige gevangene in het net van de almachtige overheid. Een smerig, mensonterend net gemaakt door de staat die 'liberté, égalité et fraternité' als lijfsspreuk durfde te voeren. Nu betrof het geen bevolkingsgroep, de Joden, maar 'n bevolkingsdeel, de criminelen. Dat ze bestraft werden was nodig, maar ze geheel te onteren en tot ver over de landsgrenzen te ontheemden was iets heel anders. Lieve help, wat een grote, enge wereld, daar buiten dat mufte klaslokaal. Want zoveel hij al kon zien, zoveel te meer zag je dus nog niet.

Elk weekend had hij dat gepijnigde geweten met grotere sloten bier weten te sussen. Om weer gewekt te worden door krantenberichten. Waanzin vanuit Zuid-Amerika, vanuit Zuidoost-Azië en vanuit Zuid-Afrika. Nog steeds leek het onrecht ver weg, in tijd dan wel in afstand. Een vuig 100 % Nederlands begrip kreeg internationale wanklank: 'apartheid'. Een door blanken gelegaliseerde wantoestand die zo veel gemeen had met de eerdere verregaande segregatie, totale discriminatie. Langzaam maar zeker kwam het onrecht dichterbij. En de tijd vervliegt.

Op kamers en naar de stad. Drank, procentueel ietsje sterker dan bier ook, te combineren met soft drugs. Ge-doooo-gen. Vrijheid, échte vrijheid, met wat geluk kon die in de bibliotheek gevonden worden. Weg met die beperkte literatuurlijsten: hij dacht, dus hij jas. Las al het werk van B. Traven. Een in Mexico woonachtige Duitser die tussen de twee wereldoorlogen onder pseudoniem een tiental romans had gepubliceerd. B.T. wist met sublieme stijl het uiterst dunne laagje Spaanse, lees hier Westerse, beschaving te fileren, om haarfijn te laten zien wat er dan

overbleef: holle woorden voor én totale uitbuiting van de Indianen. In het dunne boekje 'Verhalen bij een vuurtje in 1602' gaf Mark Twain een geopolitieke analyse over de wereld anno 1900. Weer weerklinken die volle, holle woorden. De overbekende, door het Westers gemunte begrippen: rechtvaardigheid, gelijkheid, vooruitgang, beschaving. Dat boeken zulke perfecte vermomde knuppels konden zijn.

Al snel had hij nog veel meer in die hersenbevrijdende bibliotheek ontdekt. Ferdinand Celine was een volgende verbale schat. Krachtvoer voor kankeraars. Grof voer, dikke brokken voor sterke kaken, hét voedsel voor arrogante jongemannen als hijzelf. Wat een gefoeter...wat een gekanker...wat een vuile hond...en wat een heerlijkheid. Nog wat taaie brokken van Friedrich Nietzsche erbij. Een ander zwart vuur, een zwart gat vol kennis. Na het lezen van de twee grootste paranoïde zwartkijkers had hij zijn totaalbeeld ontwikkeld: in het écht was de wereld niet minder dan een diepzwart getint Orwelliaans Kafkaësk rampgebied.

Ergens in het centrum stond nog steeds die geweldige zin van Kafka op een muur: "het boek, een bijl voor de bevroren zee in ons." Een goed gemikte rotklap was voldoende. Diep in die onaantastbare regionen, in de onderbuik. In het onderbewuste, onder de hersenpan. Weer lijkt de slaap als een panter rondom hem heen geslopen. Sloom en stoned hangt hij in de leren draaistoel. Een flinke uithaal van het moorddadige beest: hij wil én kan niet meer nadenken. Toch lijkt er nog een keuze open te staan: hij is moe maar heeft erge honger. Echte honger deze keer, geen vreetkickenhonger. De panter haalt nog een keer uit. De kamerjas ligt al op de vloer en snel kruipt hij extra diep het lege bed in. Een controleerde blik op de wekker: amper twee uur te gaan voordat die hem weer wekt. Morgen, morgen eerst twee krukken halen, en dan de krant, de krant!

Hoofdstuk 8: PIC(ture)

Eerst had hij het pakweg tienjarige kind als lustobject met huid en haar opgesoupeerd. Daarna had hij haar in het verlaten bos geheel ontkleed in afgeserveerd. Als ze bijkwam zou ze bar weinig over hem kunnen melden. Daarop volgde een secuur opruimen van het atelier. Zo noemde hij de houten barak welke hij sinds jaar en dag huurde op het grotendeels leeggelopen bedrijventerrein. Daarna was hij echt aan 't werk gegaan. Nu alle hardware gedelete was kon ie met de software gaan priegelen. Door de hoogspanning die nog steeds door zijn lijf gierde voelt hij dat 'n slaappoging thuis nutteloos was, om te ontaarden in een eindeloze reeks van flashbacks.

Dit werd solistisch maar zeker geen monotoon nachtwerk. Om de goede afloop te vieren nam hij een glas champagne, en daarna nog een. Nee, de toostjes kaviaar erbij waren niet vies. Zijn 'productie' was behoorlijk constant: een meisje per half jaar, dat was ongeveer het gemiddelde. Sinds de akkoorden van Schengen was zijn jachtterrein behoorlijk toegenomen. Bijgevolg viel er weinig te duchten als hij eens een meisje uit eigen land snaaide. Vanwege dat gemiddelde kon hij de dure drank en prijzige hapjes veroorloven. En, nog mooier, zo hoefde hij er alleen maar een deeltijdbaantje op na te houden. Weer grijpt hij naar de champagnefles. Het spul tintelt door zijn hele lijf. Een sterk bruisend gevoel, precies wat hij ervoer tijdens bergbeklimmen. Het zat als ingebakken: hij was een man van uitersten. Het net niet in de handen van justitie vallen was niet meer dan een bijkomende kick.

Dat baantje erbij, zo'n typisch administratief geval waarvan er dertien in het dozijn pasten, hield hij aan om niet uit allerlei bestanden te verdwijnen, om tegelijk weer in een paar andere te verschijnen. Alleen zo bleef hij onafhankelijk van controlerende uitkeringsinstanties blijven. Dat zogenaamde sociale vangnet, behalve dat je van die asociale fooi amper kon rondkomen, dat vangnet had weinig respect voor privacy. Al dat periodieke rondneuzen in je privé-papieren, brrr. De reclassering was binnenkort verleden tijd. Het aftellen was begonnen: nog maar eens per kwartaal moest hij ze daar vertellen hoe het allemaal met hem ging. Het leven buiten de kliniek. Alles wilden ze van hem weten: over zijn leventje, zijn baan en hobby's, zijn liefdes. En hoe of het stond met zijn lustfantasieën: dat bleef een centraal aandachtspunt natuurlijk. Snel had ie dat verdomde baantje, die domme hobby, én ook die verdomde domme vriendin om zich heen verzameld. Het leven als Jan en Alleman. Van jongs af aan kon hij liegen alsof het gedrukt stond. Maar

dat deden politici, advocaten en witte boordcriminelen net zo! Hele beroepsgroepen hielden zich er mee bezig: liegen was een kunst op zich. Neem tandartsen: die boorden toch ook maar wat raak. Met hem ging 't goed, beantwoordde hij altijd een van de standaardvragen. Géén lustfantasieën meer, hij voelde zich helemaal genezen.

Een sinistere grijns verschijnt tijdens dit vluchtige peinswerk op zijn overigens verder normale gezicht. 't Was niet mooi, maar zeker niet lelijk; het zat er tussenin. Alleen deze grijns vervormt het gezicht tot een asymmetrische tronie. Hij vertelde ze simpelweg wat ze maar wat graag wilden horen. Voelden zij zich ook weer nuttig. Voor hem was 't niet meer dan een overbekend refreintje, een opgedreund deuntje. Nee, hij was niet goed, hij was goed slecht. En erg goed in zijn slechtheid. Weer grijnst hij. Bah, goed zijn was saai, duf, vervelend, voorspelbaar! Een verdomd marketingproduct was het tegenwoordig: iedereen handelend volgens de 'normen en waarden', en meer van zulke politiek en ethisch correcte prietpraat.

Met Photoshop bewerkt hij de beelden tot een waar kunststukje. Door zijn ervaring én de simultaancamera's kon hij altijd 'zonder gezicht' zijn ding doen. Zonder betekende hier met zo weinig mogelijk gezicht. Een wang met een mond waren al snel te reconstrueren tot een gezicht. Maar die gulzige mond wil aan dat jonge lekkers kunnen komen: likken, zuigen, bijten en kussen. Het bovenste gedeelte van zijn gezicht was als altijd afgeschermd met een Venetiaans carnavalsmasker, het nu blote mondgedeelte was alweer van plaksnor voorzien. Weer zoomt hij in op haar tranen en de wanhoop, de weerzin van haar gezichtje. En dan nog haar trage wegzakken in een diepe bewusteloosheid. Zijn vaste afnemers van 'kleine porno', zoals het spul eufemistisch werd genoemd, die zouden flink willen betalen voor dit extreme gedeelte. Was het trouwens nog een nichemarkt, nu deze simpelweg onverzadigbaar was gebleken. Ja, er werden regelmatig grote sites ontmanteld, maar dát pakte weer gunstig uit voor hen die op de diffuse markt overbleven.

Het laatste stuk windt hem weer op. Zijn lichaamstemperatuur vliegt omhoog, voelt een rode gloed over zijn gezicht trekken. Dat lichaam begon op een oververhitte motor waarvan de radiator mankementen vertoonde te lijken. Hij gnuift, gniffelt. Welja, al veel eerder noemden ze hem ziek. Of een gevaar voor de samenleving, een pedoseksueel, een gestoorde man. Maar toch hadden ze hem moeten laten gaan, na een paar jaartjes intramurale therapie. Had ze gewoon voor de gek weten te houden, en als ie terughdacht aan die therapeutische groepssessies met zijn lotgenoten daar: allemaal logen ze alsof het gedrukt was.

Ons kent ons, zo keken ze elkaar aan, besmuikt en tezelfdertijd trots; privé, dat wil zeggen onder elkaar tijdens de recreatie-uurtjes waren ze fier op hun daden. Opscheppen, branie, soort zoekt soort: ze ruilden geheime tips, nieuwe zoektechnieken, verse seksoorden. Cuba, Zambia, Birma, de Filippijnen, overal was 't bal, overal was 't feest. Daar hoefde je geen mensenkennis, laat staan een of meerdere universitaire titels voor te hebben. Het gerotzooi met jonge kinderen gedroeg zich als een superlink virus. Alleen was het hier niet zozeer gevaarlijk voor de dragers zelf maar juist voor de omgeving.

Dan bekijkt hij het eindresultaat van 6 uur non-stop digitaal knip- en plakwerk. Hij is en oogt tevreden, meer dan tevreden. Ineens knort zijn maag: de duistere nacht is naadloos overgegaan in een grauwe ochtend. Snel belt hij zijn domme vriendinnetje op. Ten eerste lust hij een lekker ontbijtje, ten tweede zoekt hij een solide alibi. Ach, dom gansje, ze was even kneedbaar als plooibaar, en ze kweelt dan ook: 'O wat fijn dat je langskomt, Michiel, tot over een uurtje dan.'

Toch een snelle laatste blik dan, voordat ie naar dat wijf toereed. Ja, de capsule Rohypnol had gewerkt tot aan het einde. Nee, de vergelijking met de defecte radiator was zo gek nog niet: het zweet parelde op zijn voorhoofd. Ineens schakelt zijn hele persoonlijkheid om. Van een hyperactief herbeleven zakt zijn stemming naar een beheerst en zakelijk hier en nu. Via een hotmail-adres biedt hij de cryptografisch versleutelde productie aan. Tegelijk verstuurt hij een kort fragment met wat standaard zakentermen. Snel zou er een berichtje van PIC(ture) retour komen, en dan zouden de rituelen van de handel beginnen. Meer korte digitale fragmentjes, de eerste Euro's. Dan volgde een groot coherent gedeelte met zijn vraagprijs. Restte de overdracht via een lege BV vanuit een belastingparadijs. Stond er weer een smak geld op zijn Luxemburgse nummerrekening.

Van je hobby een beroep weten te maken, gniffelt hij weer, was dat niet ieders levensdroom? Het feitelijke verzenden was en bleef natuurlijk spannend. Niemand kon weten hoe ver de opsporingsdiensten op digitaal gebied gevorderd waren. Toch bleef de pakkans nihil omdat zedenzaken, alle opgeklopte poeha eromheen, bijzaken bleven. Doodernstig zou hij de hem toegevoegde reclasseringsambtenaar kunnen vertellen dat hij geen fantasieën over jonge grietjes had. Want die had hij feitelijk gezien ook niet, wensdromen. Zijn dromen wenste hij kraakhelder bewaarheid zien, met zoveel pixels als de techniek maar aanleveren kon.

Daarop schakelt hij de computers en de verlichting uit om dan secuur de barak af te sluiten. Hij rijdt weg in die handig om te toveren auto van hem. In een paar handomdraaien was de coupe veranderd in een kleine pick-up truc, en vice versa.

Eerst nog even langs een geheel geautomatiseerde carwashstraat. Onder de waterpartijen die op de wagen neer denderden begint hij een liedje te fluiten. Een zachte, tevreden glimlach verschijnt er nu, en een menselijk, een al te menselijk gezicht komt er tevoorschijn. Hij leek op een hele gewone man, en ziet er uit als zij die met zijn allen in de file stonden. Zij die in een stadion zaten. Op een strand lagen, in een straat liepen, een bioscoop bezochten. Hij daar, een of andere veertiger, met een snorretje, een buikje, een glimlach. Twee oren, twee ogen, een mond en een neus met twee grote neusgaten. Zomaar een man.